Matricea din puncte de lumină

de Corrado Malanga

septembrie 2015

Introducere

Cu mulți ani în urmă, când utilizam tehnicile de hipnoză regresivă, în una dintre aceste ședințe de hipnoză, o răpită s-a exprimat, vorbind cu vocea sufletului său, în felul următor: Noi am întrebat-o "***Atunci tu cine ești?***", iar partea sa sufletească a răspuns: "***Sunt o matrice din puncte de lumină.***" La vremea aceea nu am înțeles bine această expresie, neștiind ce însemna. Partea sufletească a acelei răpite se exprima într-un mod destul de neobișnuit, ciudat, de neînțeles. La ce se referea când vorbea despre o matrice din puncte de lumină? Partea sa sufletească a continuat să spună *"Sunt lumină în lumină, dar tu nu o poți vedea."*. Au trecut mulți ani de atunci, noi nu ne mai ocupăm în mod direct de problemele răpiților, însă la mulți ani distanță de la acea ședință de hipnoză, poate că astăzi, avem posibilitatea de a înțelege ce voia să spună partea sufletească a acestei femei. Acest articol evidențiază ultimele rezultate pe care le-am obținut verificând unele date din fizica și astrofizica modernă în legătură cu ceea ce am expus în cele trei articole cu numele ***Evideon***, pe care le-am publicat anterior. În articolele precedente am descris natura universului utilizând o cheie de lectură care se baza pe existența antifotonului. Cu acea ocazie am demonstrat că în univers nu există materie decât sub forma unor stări diferite de agregare a fotonilor și a antifotonilor. Atât materia, cât și antimateria, în diferite stări de agregare, furnizau toate particulele subatomice pe care noi le cunoaștem astăzi.

Am mai evidențiat și că lumina este cea care creează materia, dar susținusem în mod special faptul că materia ne apare nu pentru că este atinsă, lovită de fotoni care, ca particule de lumină, o iluminează, ci pentru că sunt particule de lumină, care agregate în mod oportun între ele creau materia. În plus, evidențiasem că tot ceea ce este înregistrat de simțurile noastre, în realitate nu există decât ca și ipoteză interpretativă a creierului nostru, care, așa cum susține Karl Pribram, nu ar fi altceva decât un cititor de holograme. Deci, noi am vedea și am percepe realitatea care ne înconjoară așa cum credem noi că este aceasta. În acest context, susțineam și că noi înșine eram creatorii acestei realități virtuale care, deci, ne apărea așa cum o cream. Cu alte cuvinte, noi credem că un obiect trebuie să fie făcut într-un anumit fel și îl creăm în acel fel și, deci, iată de ce acesta ne apare așa, iar conștientizarea faptului că noi înșine suntem creatorii universului ar fi unicul

parametru important care pe de o parte ne permite modelarea, iar pe de altă parte, ne permite înțelegerea universului care ne înconjoară.

Prin urmare, nu ar exista niciun principiu fizic de incertitudine, decât în măsura în care noi înșine credem că trebuie să existe o incertitudine. Dacă noi, ca și creatori ai realității virtuale, nu suntem conștienți de ceea ce creăm, iată că atunci lucrurile create ne apar așa cum am crezut noi că trebuie să apară acestea. A crede de exemplu că există un Dumnezeu exterior care a creat acest univers, ne-ar pune în situația în care am putea presupune că avem niște limitări în a privi universul și am crede că aceste limitări ar provoca în mod inconștient crearea unui univers nedeterminat; însă dacă am fi conștienți că noi înșine suntem creatorii universului, iată că atunci acesta ne-ar apărea incert, dar total clar și măsurabil în fiecare context al său.

Pornind de la aceste observații am vrut să cercetăm în ceea ce privește capacitățile noastre potențiale că tot ceea ce ne apare în exteriorul nostru în realitate este o creație de-a noastră. Cea care creează realitatea virtuală în a treia dimensiune a sa este mintea, nu spiritul sau sufletul, așa cum am subliniat deja în lucrările precedente.

Din acest motiv vom analiza capacitățile noastre de a observa lumea noastră exterioară, pentru a verifica dacă observațiile pe care le-am făcut anterior pot intra în canoanele unei chei de lectură evideonice, prin intermediul studiului fenomenelor perceptive, prin intermediul fizicii cuantice, a cosmologiei și prin intermediul studiului mitului.

Iluzii optice

Dacă fiecare dintre noi este creatorul universului său virtual conștient, cum am putea crede că obiectul pe care-l am în față în acest moment și pe care eu însumi îl creez, este același obiect pe care o altă ființă vie îl privește împreună cu mine?

Eu observ un copac împreună cu un prieten de-al meu. Amândoi observăm același copac și credem că îl percepem la fel. În realitate acest lucru nu este deloc adevărat. Eu cred că percep acel copac în același fel în care îl percepe prietenul meu, însă la o examinare mai profundă a copacului, ne dăm seama că vedem două lucruri complet diferite. Diferențele nu s-ar datora capacității diferite de a examina obiectul pe care îl avem în față, dar nu s-ar datora nici măcar capacităților noastre expresive subiective, ci faptului că fiecare dintre noi doi ar crea copacul său, în universul său personal. Cei doi copaci ar semăna mult, dar nu ar fi același copac. Cum să ne dăm seama de acest lucru?

Înainte de toate trebuie să verificăm capacitatea perceptivă a celor doi observatori, cerându-le să deseneze copacul pe care-l au în față. Și iată că, dincolo de capacitățile expresive ale fiecăruia, ne-ar apărea două desene complet diferite.

În plus, dacă am face niște măsurători fizice aprofundate, ne-am da seama că electronii, fotonii, structura subatomică a celor doi copaci ar fi total diferite.

În lumea macroscopică diferențele ar fi mici, deoarece mici sunt diferențele observabile la acea scală de conștientizare a celor doi observatori care observă cei doi copaci, însă iată că în macrocosmosurile micile diferențe ar fi evidențiate foarte mult, prezentând două creații total diferite.

Am subliniat deja în lucrările precedente că de-acum fizica cuantică modernă a înțeles că nu instrumentul este cel care face măsurători, ci operatorul este cel care se află în instrument.

Nu o să ne apucăm să repetăm aici bibliografiile pe care le-am prezentat deja în lucrările precedente și la care fac referire, dar este absolut evident că până în ziua de astăzi nu ne-am dat seama suficient de mult că realitatea pe care o percepe un observator este doar a sa.

În acest context, ochiul uman își joacă partea sa. Până în acest moment am crezut că ochiul uman are o percepție greșită și că această eroare depinde de o proastă funcționare fiziologică a organului vederii. De exemplu, un daltonist vede culorile defazate față de culorile pe care le vede o persoană care nu este daltonistă. Până astăzi s-a crezut că s-ar putea justifica aceste diferențe în legătură cu o proastă funcționare a componentelor ochiului daltonistului. Din păcate, neurofiziologia modernă tinde să susțină că culorile nu sunt înțelese și captate de ochiul uman, ci sunt construite de creier. Dacă ar fi așa, ar fi greu de susținut că ochiul daltonistului funcționează rău comparativ cu ochiul unei persoane care nu este daltonistă.

https://it.m.wikipedia.org/wiki/Colore
http://server1.fisica.unige.it/~tuccio/SSIS/visione.html
http://www.lescienze.it/news/2014/03/04/news/categorizzare_colori_sfumature_cromatiche-2035217/

Analizând datele culese, am observat că unii autori au concluzionat că clasificările culorilor este asociată cu o activare a circuitului frontal median și într-o mai mică măsură a cerebelului. În aceste regiuni chiar se înregistra o activare mai mare în ceea ce privește răspunsul la percepția culorilor de diferite categorii decât în cazul culorilor din aceeași categorie. Aceste regiuni sunt implicate în clasificarea și altor tipuri de informații, de exemplu a sunetelor. Asta indică că clasificarea nu depinde de reprezentările lingvistice și nici de cele vizuale, ci de **procese cognitive**, și mai

ales de tipul de tipul de atenție selectivă numită top-down, care are legătură cu toate input-urile senzoriale selecționate în mod voluntar de minte.

Deci, creierul ar fi cel care decide dacă o anumită culoare trebuie să fie interpretată ca atare.

http://www.oliverio.it/ao/didattica/Cervello.htm/Visione/visione.htm

Ceea ce vede ochiul nostru este diferit de ceea ce percepe mintea noastră - figura de dedesubt este o figură absurdă, chiar dacă ne dăm seama de truc, ne este greu să corelăm percepțiile noastre externe cu raționalitatea unui proces mental care se bazează pe ideea că totul trebuie să aranjeze logic poziția obiectelor în spațiu prin intermediul informațiilor pe care creierul nostru le are.

Cu alte cuvinte, creierul nostru se așteaptă, în mod convențional, să aibă o anumită proiecție spațială a unor obiecte, însă la prima vedere nu găsește confirmarea acestei serii de percepții așteptate în mod convențional. Această disonanță perceptivă între ceea ce se așteaptă creierul să înțeleagă și ceea ce înțelege în realitate, este reprezentarea diferenței care există între aplicarea unui model mental, construit prin intermediul experimentării vieții și un model perceptiv care nu urmează nicio regulă decât obișnuința de a accepta reguli impuse de experiența în sine. Deci, creierul nostru ar vedea obiectele așa cum ar crede că trebuie să fie acestea și nu cum sunt în realitate.

Când această disonanță cognitivă și perceptivă este evidențiată, iată că creierul nostru nu mai știe pe cine să asculte: regulile percepției, care au fost învățate prin intermediul experiențelor trăite până azi, sau, abandonând convențiile mentale sub formă de modele preplanificate, având încredere într-o percepție

personală, care te face să gândești că concluzia finală este: eu sunt creatorul universului și îl percep cum cred eu că acesta trebuie să fie perceput?

Înșelarea minții

În lucrările precedente am evidențiat cum mintea, acea parte din noi, cu conștientizarea sa, este cea care creează universul extern.

Deci, dacă mintea este cea care creează forma tridimensională a **realității virtuale aparente**, tot ea este cea care creează păcăleala, prin intermediul unei conștientizări de sine care nu este perfectă. Să examinăm următoarele imagini:

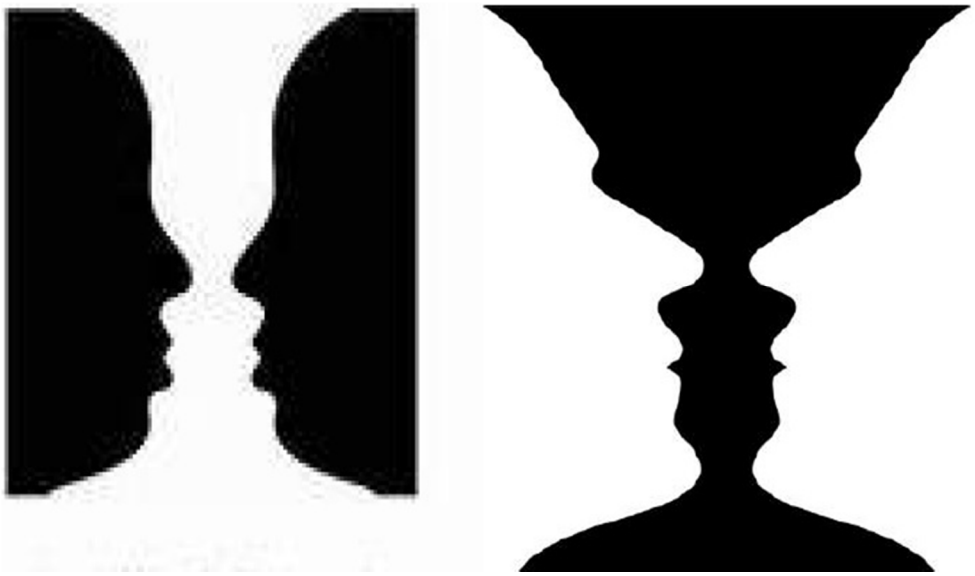

Prin observarea acestor două imagini putem să observăm cu ușurință că putem să percepem desenul unei cupe în formă de potir sau imaginea a două profiluri aflate față-n față.

Se va mai putea observa că creierul nostru nu ia ca punct principal de referință culoarea albă sau neagră. Percepția noastră nu alege care dintre cele două ipoteze perceptive va fi cea corectă privind albul sau negrul. Alegerea finală derivă dintr-un alt aspect și anume din însăși ideea de percepție. Dacă noi credem că trebuie să percepem două chipuri, iată că creierul nostru va percepe două chipuri, însă dacă credem că trebuie să percepem un potir, iată că ne va apărea cupa. Așadar, creierul nostru nu alege în funcție de o ierarhie a culorilor sau o ipoteză bazată pe formă, ci alege în funcție de ce anume crede că trebuie perceput.

Când un subiect a perceput imediat una dintre cele două ipoteze, pe exemplu profilul cu cele două chipuri, și dacă i se spune că percepția sa poate avea o altă soluție vizuală, iată că creierul său se va forța să-și imagineze cealaltă ipoteză perceptivă, până când o va putea percepe.

În realitate nu există nici o pereche de chipuri și nici forma unui potir, ci există doar ceea ce vrem noi să ne apară.

Cu alte cuvinte și într-un sens mai amplu, noi suntem cei care aprindem în creierul nostru acei pixeli care creează sensul realității virtuale pe care o observăm. Expresia "a aprinde pixelii" reprezintă în realitatea virtuală adevărata esență a percepției. Cu alte cuvinte, am putea susține, la nivel perceptiv, că universul care ne înconjoară este constituit doar din fotoni, care reprezintă informația realității virtuale. Noi, ca și creatori ai acesteia, aprindem sau stingem, adică dăm viață percepției pe care noi înșine, în mod inconștient, o creăm. În acest model perceptiv creierul nostru încă este subordonat acelor modele mentale pe care le-am construit în interiorul nostru, prin intermediul instrumentului experienței.

A stabili dacă un lucru este mai departe sau mai aproape de noi, mai lung sau mai scurt, mai profundă sau mai înaltă, depinde doar și exclusiv de unii parametri care ne fac să credem că observăm exact ceea ce ne așteptăm să observăm.

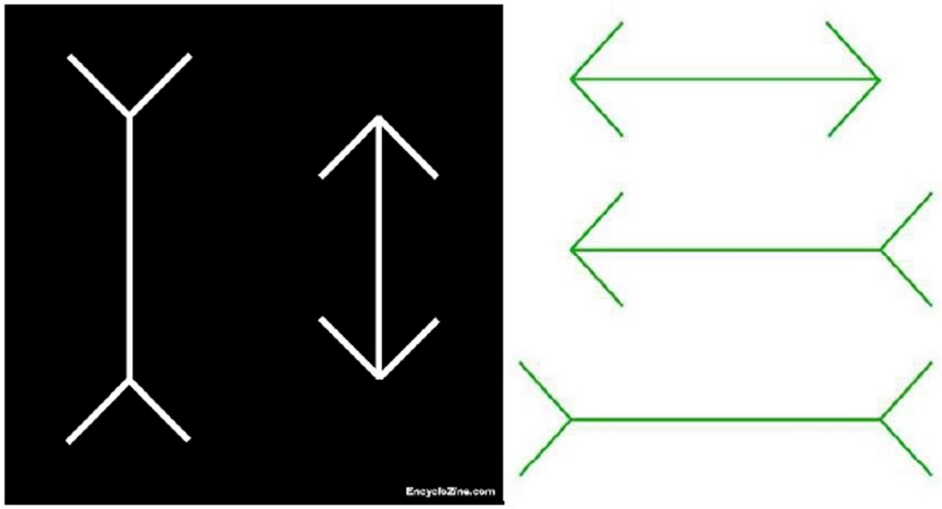

Din observarea acestor două figuri ne dăm seama că percepția noastră ne face să credem că unele săgeți sunt mai lungi decât altele, pe când, în realitate, au toate aceeași lungime.

După cum se poate observa, percepția noastră, nu doar că nu este influențată de poziția verticală sau orizontală a săgeților, dar nici de culoarea alb sau negru.

Dacă pe de o parte ochii noștri furnizează creierului un stimul electric, acesta este total independent de interpretarea pe care o va face creierul.

Dacă un subiect este convins că vede bine, o va face, dar dacă un subiect este convins că este miop, va deveni miop. În acel context mintea va altera partea virtuală a universului care se ocupă de vedere, adaptând-o la stimulul nostru.

Cu alte cuvinte, am putea spune că devii orb dacă tu crezi că trebuie să fii orb, la fel cum te vindeci de orbirea ta dacă crezi că trebuie să vezi foarte bine.

Aşadar, nu fenomenul perceptiv în sine este cel care păcăleşte simţurile noastre, ci simţurile noastre sunt cele care cred că trebuie să vadă ceva care nu există şi să fie păcălite în mod inconştient de propria lor credinţă. Păcăleala are loc pe cele trei dimensiuni spaţiale, pe timp şi pe energie, care sunt cele trei aspecte fundamentale ale universului virtual, aşa cum putem observa din exemplele prezentate dedesubt:

Acest exemplu ne demonstrează cum încearcă creierul nostru să vadă ceva, dându-i o formă rezonabilă, care să intre în canoanele percepţiei, dar care în realitate nu corespund deloc cu obiectivitatea acesteia.

Aşadar în ce trebuie să credem? În ceea ce percepem sau în ceea ce credem că trebuie să percepem?

La fel cum ideea din dreapta sau din stânga, din față sau din spate, de sus sau de jos, poate fi interpretată în mod subiectiv, la fel și percepțiile auditive și cenestezice pot furniza răspunsuri personalizate, care să fie acceptate de conștientizarea noastră.

Ce ne face să credem că ideea de mic sau de mare este reală?

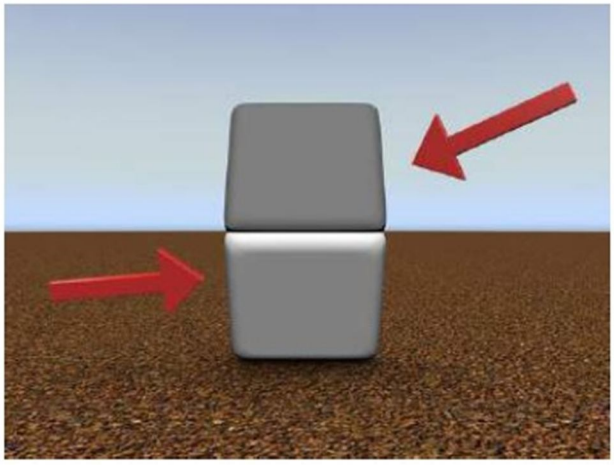

Ce ne face să credem că imaginea prezentată mai sus reprezintă un cub?

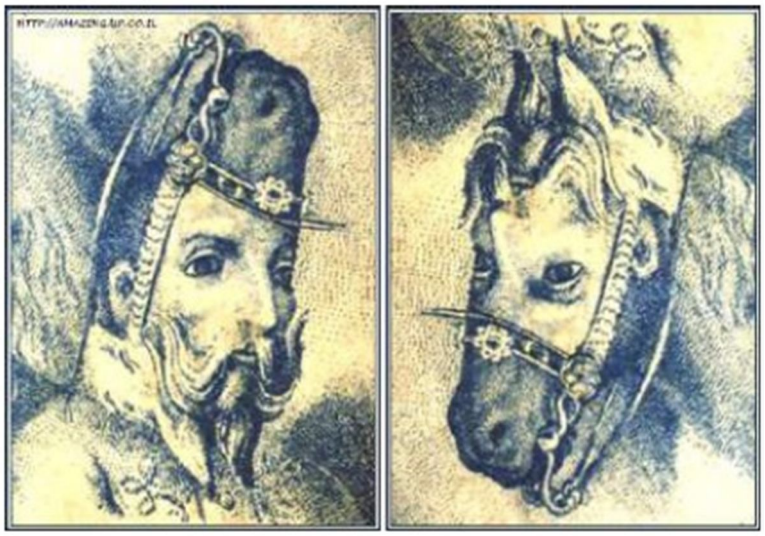

Care o fi adevărata definiție a noțiunilor de sus și jos?

În realitate ne dăm seama că creierul nostru decide să vadă dintre două posibilități pe cea care îi este mai comodă. Dar când creierul nu reușește să aleagă una cele două posibilități, atunci se instaurează un proces mental de control ulterior, care produce în creierul nostru tentativa de a rezolva dilema.

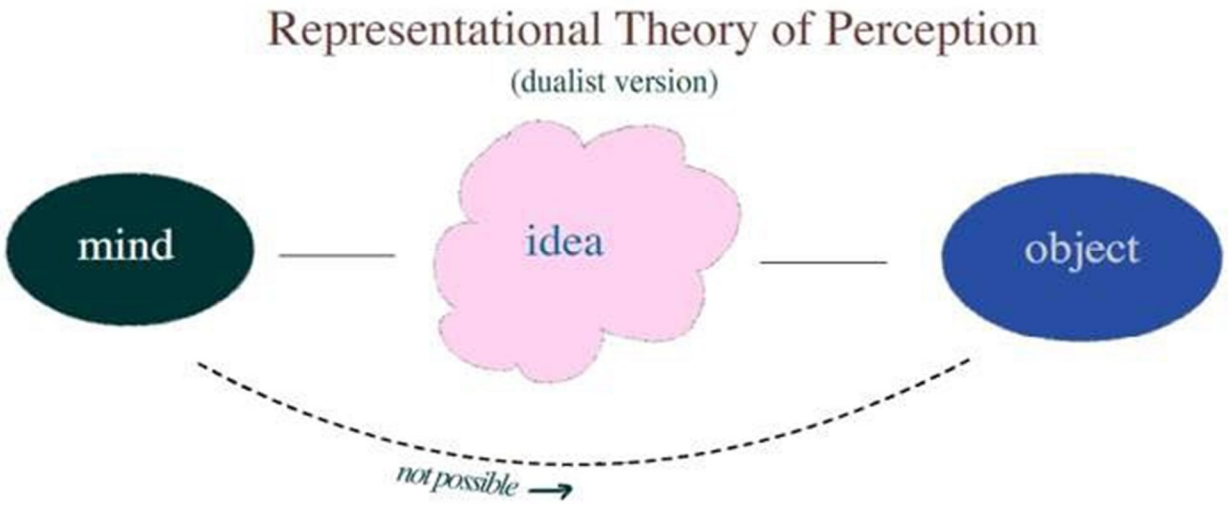

Când sistemul perceptiv, care trece prin convențiile cerebrale, nu este acceptat de conștientizarea noastră, iată că creierul încearcă o nouă cale interpretativă. În acel moment el înțelege că se păcălește sigur, dar încă nu înțelege că originea păcălelii provine de la propria sa conștientizare. În acel moment conștientizarea noastră înțelege că noi înșine suntem creatorii a ceea ce observăm și deci putem manipula percepția noastră pentru a putea observa ceea ce dorim să vedem. Însă în acel context nu ne dăm seama că creăm în acel moment ceea ce urmează să observăm. Cu alte cuvinte, percepția noastră nu este dominată de o schimbare a parametrilor cerebrali interiori care modifică ideea realității, ci care modifică realitatea virtuală, care ne va apărea așa cum credem noi că este aceasta, adică cum vrem ca aceasta să fie. Actul perceptiv, în transformarea sa se reduce la a fi un act de creație inconștientă și adesea contrară dorințelor noastre, dar în acord cu ceea ce ne așteptăm noi că trebuie să existe. Dacă, de exemplu, eu cred că sunt bolnav, dar vreau să mă vindec, voi fi bolnav în mod inconștient. Însă dacă sunt conștient că eu sunt creatorul virtualității, iată că mă voi simți sănătos, devenind astfel sănătos.

Ideea de în față și în spate

Ideea profundității este exprimată de ochiul nostru utilizând diferite sisteme. Profunzimea este legată înainte de toate de o viziune stroboscopică determinată de prezența a două instrumente, care sunt bulbii oculari. A avea doi ochi și nu doar unul singur ne permite să elaborăm în creier unele procese automate, care dau ideea de profunzime. În plus, creierul nostru înțelege ideea profunzimii utilizând tonurile de gri. Când un obiect tridimensional se rotește în jurul propriei axe verticale, unele dintre părțile sale iau poziții apropriate sau îndepărtate față de observator în timpul rotației. Dacă lipsesc informațiile în legătură cu tonurile de gri, cum se întâmplă în exemplul balerinei care se rotește, sau în cazul măștii rotative, tonurile de gri pot fi interpretate prin intermediul unui mecanism dual; iată

că creierul nostru pierde posibilitatea de a înțelege, prin intermediul percepției mișcării obiectelor, ce anume observă.
http://www.recreoviral.com/wp-content/uploads/2015/07/Gifs-de-ilusiones-opticas-1.gif

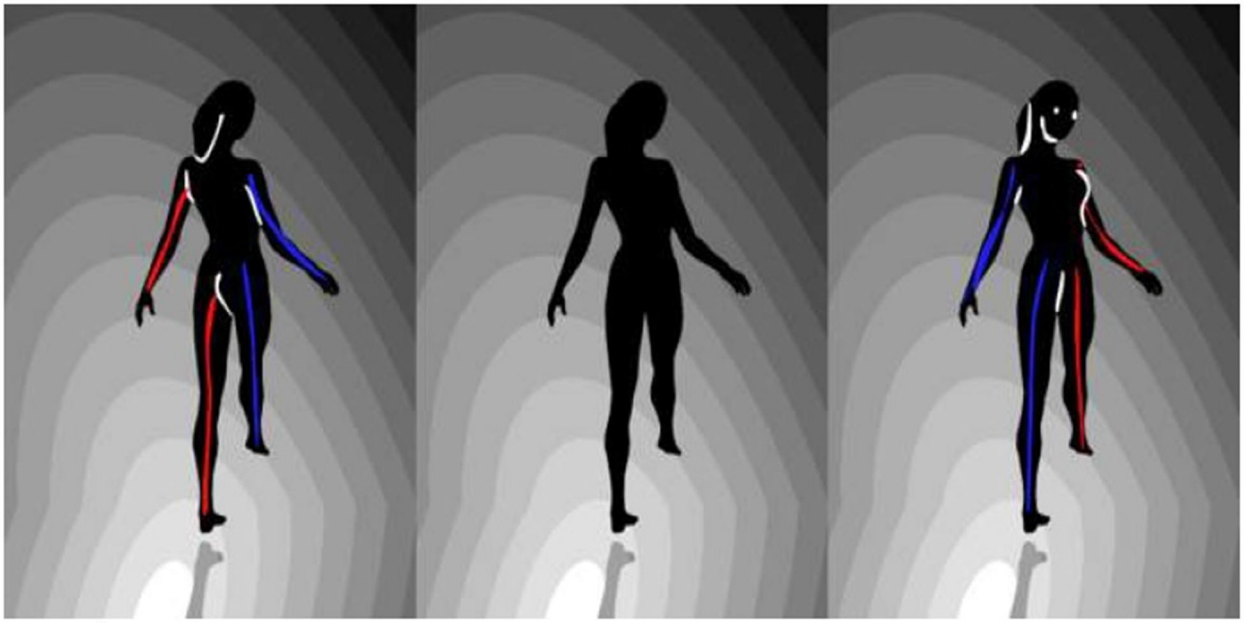

În exemplul balerinei care se rotește, observând imaginea în mișcare, și mai ales pe cea centrală, unde lipsesc cu totul tonurile de gri care ar oferi ideea de profunzime în corpul balerinei, iată că percepția noastră ne poate face să credem că acesta se rotește în sens orar sau antiorar. Doar după ce observatorul a fost atenționat că se poate să fi greșit, iată că creierul său se va forța să verifice dacă poate percepe balerina cum se mișcă în sens opus față de prima interpretare a fenomenului. Cu sforțări variabile, de la subiect la subiect, iată că balerina va apărea că se rotește în sens orar și antiorar, în funcție de alegerea noastră cerebrală. Mintea subiectului care observă un astfel de fenomen va alege modelul său perceptiv și îl va modifica după bunul plac, printr-un mecanism care nu trece prin percepția directă, ci prin conștientizarea că se poate percepe fenomenul în mod **dual**. Alegerea tipului de percepție echivalează cu a crea realitatea virtuală, pentru că dualitatea, în acest univers este construită doar și exclusiv de mintea noastră. Însă dacă punem mai multe elemente perceptive la dispoziția creierului, ca în exemplul cu balerina care se rotește la stânga sau la dreapta, unde cu unele cu niște linii albe am subliniat conturul obiectului care se mișcă, iată că creierul nostru va avea elementele lipsă pentru a interpreta fenomenul rotației fără erori sau incertitudini. Dar noi nu alegem mereu pentru el și în cazurile în care asta nu se întâmplă, propriul creier este cel care decide care este cea mai bună interpretare a realității în baza conștientizării că însuși subiectul este proprietarul realității sale

virtuale. Astfel, în cazul măștii care se rotește, creierul nostru nu înțelege deloc dacă aceasta se mișcă de la dreapta spre stânga sau de la stânga spre dreapta: http://www.recreoviral.com/wp-content/uploads/2015/07/Gifs-de-ilusionesopticas-51.gif

Pentru alte exemple interesante vedeți și:
http://www.taringa.net/post/info/18855786/15-Ilusiones-opticas-Explicadas.html
http://www.taringa.net/buscar/?q=ilusiones+opticas

Culoarea în mișcare

Dacă un corp este în mișcare acesta ne va apărea total diferit de cum s-ar prezenta dacă ar sta nemișcat. Acest concept banal, care e legat de fiica relativității, ne ajută să înțelegem că forma, culoarea și dimensiunile unui corp suferă niște variații interpretative în funcție de mișcarea pe care o prezintă corpul. O galaxie care se îndepărtează de noi va avea culoarea roșie, pe când o galaxie care se apropie de noi va avea culoarea albastră, dar nu va fi nici roșie și nici albastră. În acest context, ideea că un obiect este legat în mod cerebral cu ideea mișcării sale, prin intermediul unei imagini colorate este absolut relativ.

Conform fizicii cuantice a universului nelocal, nu există mișcarea în acest univers, pentru că nu există nici spațiu, nici timp. Deci, dacă creierul nostru crede că un corp se îndepărtează de noi, emițând lumină, aceasta ne va apărea că variază spre roșu, la fel ca ambulanța care vine spre noi ni se va părea că emite un sunet foarte acut, diferit de cel pe care-l percepem când ambulanța se îndepărtează.

Ideea sunetului modificat sau a luminii modificate se pare că are legătură cu modificarea lungimii de undă caracteristică acestor fenomene. Dar pentru că nimic nu se deplasează în acest univers holografic și virtual, iată că explicația devine mai complexă. Când creierul nostru crede că un obiect se îndepărtează de sine, iată că acesta va fi perceput ca având o anumită culoare și acestuia îi va fi asociat un anumit sunet. În plus, în creierul nostru, ideea că acest obiect modifică distanța

care ne separă, ne va face să-l percepem cu dimensiuni variabile. În realitate, în Matrixul în care suntem scufundați, nimic nu se mută din locul său, dar creierul nostru creează ideea mutării, creând sisteme interpretative ale realității virtuale, care, prin intermediul modelelor mentale experimentate de la naștere, ne vor da ideea de mișcare, care în realitate este total absentă. Cu alte cuvinte, putem susține că suntem noi creatorii filmului pe care-l privim, pe care-l percepem. Așadar, suntem subiecții unei realități, dar suntem creatorii realității la care credem că suntem supuși, datorită lipsei conștientizării acesteia.

Când două culori, cum ar fi galben și albastru, alterează în față noastră cu rapiditate, iată că noi percepem culoarea verde, neștiind că nu există acolo o astfel de culoare.
http://www.teachingtreasures.com.au/teaching-tools/art/art4-5/colour-mixdiscs.htm

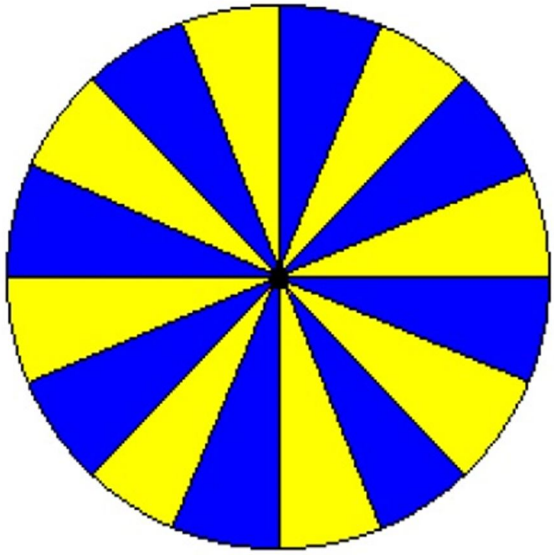

Ar fi suficient că ne dotăm cu o pereche de căști legată la un computer care simulează mișcarea unei surse sonore care se învârte în jurul capului nostru în sens orar. Dacă lăsăm capul în jos, vom descoperi că vom avea impresia că sunetul se mișcă în sens antiorar în jurul capului nostru. În realitate sunetul dă impresia că se mișcă pentru că avem noi impresia că se mișcă sursa sonoră, care în realitate este absolut nemișcată.

Confirmarea fizicii cuantice și a cosmologiei moderne

Fizica cuantică și cosmologia modernă furnizează unele puncte de pornire pentru a putea verifica cu o oarecare facilitate, modelul de gândire evideonic. În modelul cu 3 axe, pe care l-am propus în lucrările precedente, bazat pe axa verticală a energiei, a spațiului, care merge în față și în spate și a timpului, care

merge de la stânga la dreapta, putem așeza fotonii conținuți în univers, ținând cont că aceștia ar putea avea dimensiunile pe care Max Planck le relaționează pentru cel mai mic obiect care există. Dacă fotonul chiar are acele dimensiuni, și anume este lung de 10^{-33} centimetri, având o "întindere temporală" egală cu 10^{-44} secunde, și admițând că toți fotonii din univers se pot poziționa unul lângă altul pe axa spațiului, dar bineînțeles că și pe axa timpului, s-ar putea calcula câți fotoni sunt pe planul spațio-temporal, adică în întregul univers.

Cosmologia modernă furnizează o informație de pornire importantă. Datele furnizate din analiza radiației de fond a universului ar indica că acesta are o viață de $13.82 \cdot 10^{9}$ de ani. Însă un an echivalează cu 31536999 de secunde înmulțite cu vârsta universului, furnizând o valoare egală cu $4.358 \cdot 10^{17}$ secunde.

Acest număr, care reprezintă vârsta universului în secunde, dacă este împărțit la măsura timpului lui Planck, ne-ar furniza un număr exact de fotoni care există de-a lungul axei timpului. Deci, am avea $5.39 \cdot 10^{-44} / 4.358 \cdot 10^{17}$, care furnizează $8 \cdot 10^{60}$ fotoni. Acest număr de fotoni echivalează cu aceiași fotoni care trăiesc atât pe axa spațiului, cât și pe axa timpului. Acum putem calcula cât de lung este universul, știind că fiecare foton are lungimea lui Planck cu acest rezultat și să obținem o valoare de $8 \cdot 10^{60} \cdot 1.616 \cdot 10^{-33} = 12.94 \cdot 10^{27}$ metri. Acum nu ne rămâne decât să facem niște observații, prima fiind legată de viteza ipotetică de expansiune a întregului univers. Știința oficială nu are deloc ideile clare în legătură cu acest subiect, pentru că nu a decis încă dacă universul accelerează sau dacă încetinește și în ce mod face asta și cu ce lege o face. În acest context unele teorii presupun că universul se extinde la viteza luminii sau, mai bine, limitele universului s-ar extinde la acea viteză, însă în interior universul ar avea viteza de expansiune diferențiată local. Ultimele observații au evidențiat faptul experimental că universul, sau mai bine spus unele părți din acesta, accelerează. Din punctul nostru de vedere, dacă noi împărțim lungimea universului la timpul total al universului, obținem un rezultat interesant.

În realitate $12.94 \cdot 10^{27} / 4.322 \cdot 10^{17}$ furnizează o valoare egală cu 2995370 km pe secundă. Această valoare reprezintă o aproximare a vitezei luminii, care este egală cu 299.762 m/s, multiplicată cu un factor 10. Petru a obține o valoare egală cu 10c, trebuie să pornim de la 13.92 bilioane de ani, ca valoare a timpului în ceea ce privește durata universului nostru.

Toate acestea înseamnă două lucruri: primul este acela că valoarea duratei universului apare, din calculele care sunt tot mai corecte, ca fiind mereu în creștere și valoarea de 13.92 bilioane de ani, calculată în mod teoretic de noi pentru a obține o valoare corectă a vitezei luminii, este cuprinsă în eroarea actuală experimentală calculată de astronomi. Pe de altă parte, utilizarea lungimi și a timpului lui Planck ca măsuri efective ale fotonului, pare să furnizeze o măsură corectă a dimensiunilor universului, relaționând astrofizica cu fizica cuantică.

În plus, raportul dintre lungimea universului actual împărțită la măsura duratei sale furnizează o valoare care reprezintă o viteză de circa 10 ori mai mare decât viteza luminii. Asta ar putea avea o semnificație fizică exactă. Această valoare ar putea reprezenta viteza medie cu care universul s-a extins de la începuturile sale până în acest moment - o viteză medie egală cu 10 x viteza luminii.

Însă ce spune știința oficială în legătură cu această ultimă informație? Analizând lucrările științifice publicate în acest sector de către astrofizicieni, descoperim că există diferite tipuri de abordări, care conduc la valori de viteză de expansiune a universului finale diferite. Unii autori declară că au efectuat cele mai exacte măsurători ale vitezei de expansiune a universului și că aceasta este de aproximativ 68 de km pe secundă, cu o eroare maximă de circa 1 km pe secundă. http://gaianews.it/scienza-e-tecnologia/spazio/ecco-la-piu-accurata-misuradella-velocita-di-espansione-delluniverso-di-sempre-28156.html#.Vd2aM8RoarV

Acești autori par să susțină că astfel de valori reprezintă o viteză constantă a universului și că aceasta era și cea pe care am fi putut să o observăm cu vreun milion de ani în urmă. În realitate, teoria Big Bang-ul prevede că la început universul se extinde la o viteză extrem de ridicată, pe care în ziua de astăzi nimeni nu o cunoaște.

Așadar, a susține că viteza totală medie a universului s-ar putea reprezenta cu o valoare egală cu 10c, nu pare a fi un discurs nefondat. Continuând să presupunem pentru o clipă că există un spațio-timp local, adică că există scurgerea timpului, am putea multiplica valoarea vitezei de expansiune a universului, de 74,3 km pe secundă, cu durata universului, exprimate în secunde, adică $4.3221 \cdot 10^{17}$, obținând o valoare în kilometri pentru lungimea universului egală cu $321.1246 \cdot 10^{17}$ km, adică $3{,}21 \cdot 10^{24}$ cm - o valoare care nu este atât de îndepărtată de cea calculată de noi mai sus, care este egală cu $12.94 \cdot 10^{27}$ cm.

În acest asortiment ciudat de numere, trebuie subliniat că datele obținute pornind de la structura ipotetică a unui spațiu evideonic, față de datele experimentale obținute prin intermediul măsurătorilor parametrilor cosmici, excluzând data măsurată la pornire, care este reprezentată de valoarea timpului universului, ar fi mai exacte pentru că ar fi mai puțin supuse erorilor experimentale de măsurare. Mai trebuie subliniat că universul în realitate nu este local, ci absolut nemișcat, unde nu există spațiul și timpul decât în măsurile lui Planck și a vorbi despre un univers în expansiune sau despre viteza de expansiune a universului nu ar avea niciun sens pentru fizica cuantică.

Așadar, toate aceste numere iau un sens doar în accepțiunea mentală că universul este dual și că există un timp trecut, prezent și viitor. Mai corect s-ar putea spune că universul nu se extinde cu 74,3 km/secundă, ci că noi avem o percepție greșită și simbolică a faptului că, dacă universul ar trebui să se extindă,

acesta ne-ar apărea că se extinde la acea viteză. Din acest punct de vedere, aceste numere sunt cuprinse în modelul evideonic, cu totul static și pot fi utilizate pentru a măsura, prin intermediul modelului propus, cum ne-ar apărea în mod virtual universul **dacă acesta ar fi neholografic**. Numerele pe care le obținem pentru mărimile fizice de lungime și timp, fie ale particulelor subatomice pe care le cunoaștem, cât și a măsurilor cosmice, plasate prin intermediul modelului evideonic, reprezintă deci imaginea realității virtuale care în principiu este cea pe care noi putem să o măsurăm, dar nu reprezintă realitatea virtuală care în realitate este o simplă hologramă tridimensională. În această cheie de lectură trebuie să se spună că universul are o anumită vârstă, pentru că vârsta sa este suma vârstelor fotonilor săi; deci, un univers cu 10 fotoni va avea vârsta dată de timpul lui Planck ori 10, astfel încât, în acest context, lungimea pe care ar prezenta-o ar fi egală cu lungimea lui Planck multiplicată cu 10.

O observație ulterioară ne este dată de faptul că, utilizând valoarea timpului lui Planck în interiorul măsurii duratei universului, am calculat cu precizie dimensiunile universului, ale cărui măsuri par a fi în acord cu valoarea vitezei luminii. Toate acestea reprezintă, încă o dată, o confirmare că, în interiorul cheii de lectură evideonică, fotonul ar avea efectiv dimensiunile calculate de Planck pentru cel mai mic obiect care există în acest univers. Bineînțeles, trebuie să subliniem că în spațiu și în timp, între un foton și altul, nu ar exista nimic, pentru că nimicul nu ar fi definibil din punct de vedere matematic și deci ar fi inexistent. Dar vom vedea imediat că și acest mod de a vedea lucrurile reprezintă o aproximare a universului virtual despre care trebuie să amintim încă o dată că nu este local. Din acest punct de vedere nu are sens să vorbim despre fotoni împrăștiați pe o linie spațio-temporală, lucru care ar fi un concept dual, unde există clipa de dinainte și cea de după, există un spațiu aici și unul acolo.

Universul nelocal

Dar există o altă informație interesantă pe care am preluat-o din calculele fizicienilor cuantici. Fizicienii s-au întrebat ce tip de viață medie ar fi avut un foton. Fiecare particulă subatomică are o viață medie calculată cu precizie, însă a calcula viața medie a unui foton ar prevedea că fotonul ar avea o masă restantă care nu este nulă. Dacă pe de o parte fizica modernă prevede că fotonul nu are masă, unii oameni de știință au calculat că masa fotonului ar trebui să aibă valoarea aproximativă de circa 10^{-54} Kg. Această valoare pentru masa restantă a fotonului nenulă ne permite să calculăm pentru fotonul în sine un timp de viață medie egală cu 10^{18} ani, care, dacă este comparată cu vârsta actuală a universului, ne-ar face să înțelegem că acesta din urmă are încă mult timp în fața sa înainte să se stingă.
http://physicsworld.com/cws/article/news/2013/jul/24/what-is-the-lifetime-of-a-photon

Pe de altă parte, oamenii de știință au plasat numărul total aproximativ de fotoni pe care-l conține universul nostru și l-au estimat în jurul unei valori de 10^{89}. O valoare aproximativă eronată, pentru că nu ține cont de fotonii care constituie acea puțină materie care se află în interiorul universului în sine.

Estimarea numărului de fotoni pe care am făcut-o noi prevede că **pe planul spațio-temporal există** $8 \cdot 10^{60}$ fotoni. Asta înseamnă că ar exista $2\sqrt{2} \cdot 10^{30}$ fotoni de dispus pe axa spațiului și tot atât de mulți de dispus pe axa timpului, neluând în calcul axa energiei (vezi nota 1). Asta ne-ar face să credem și că pe axa energiilor potențiale numărul de fotoni ar fi același. În acest context, în octantul spațio-temporal de existență din partea noastră de univers, imaginată ca un cub sau un paralelipiped cu bază pătrată (planul spațio-temporal), numărul total de fotoni ar fi dat de $(2\sqrt{2})^3 10^{90}$, în acord cu estimările științei clasice, chiar dacă acestea sunt aproximative.

Trebuie subliniat că valoarea noastră pentru numărul de fotoni este în acord atât cu măsura lungimii, cât și cu măsura timpului lui Planck, cât și cu dimensiunile reale ale universului, pe când valoarea analoagă, calculată de către oamenii de știință nu are nicio confirmare din observările experimentale efectuate, care se bazează pe teoria Big Bang-ului și pe afirmația că radiația de fond a universului are o vârstă exactă, probabil estimată în mod eronat. În realitate, neexistând niciun Big Bang, ipotezele relative în legătură cu numărul de fotoni probabil că este și ea la fel de greșită.

http://www.quora.com/How-many-photons-are-there-in-the-universe

http://www.cnet.com/news/universes-missing-photons-baffle-scientists/

În plus, fiindcă viteza de expansiune a universului virtual este egală cu o valoare de 74,3 km/secundă, multiplicând această valoare cu timpul universului exprimat în secunde egală cu $4.322 \cdot 10^{17}$, obținem o valoare egală cu $3.21 \cdot 10^{24}$ cm, care rezonează cu valoarea pe care am obținut-o precedent de $12.94 \cdot 10^{27}$ cm. Prima dintre cele două valori trebuie să fie considerată greșită, pentru că universul nu s-a extins, în viziunea cosmologică a Big Bang-ului, cu aceeași viteză de expansiune, ci primele clipe ar fi fost caracterizate de o viteză de expansiune mai ridicată. Cu toate acestea, în ziua de astăzi, unii cosmologi declară că universul ar accelera. Nu este posibil să se confirme acest tip de informație pentru că observațiile efectuate de acești oameni de știință se limitează la a observa o anumită zonă din univers și datele relative ale vitezei de îndepărtare a galaxiilor unele de altele nu pot fi atribuite tuturor galaxiilor din univers. Modelul propus de noi ajunge la concluzii absolute, unde măsurile conduc la numere exacte, constante universale, și pot fi relaționate doar foarte puțin unor erori experimentale.

A susține că universul este o hologramă fractalică, tridimensională, nelocală, exprimabilă dintr-un punct de vedere simbolic cu structurile arhetipice, prevede să

concepem universul în care ideea de mișcare, de timp și de spațiu, nu au niciun sens, decât acela de a reprezenta o măsură a percepției noastre.

Adevărata natură a fractalului

Dacă ar trebui să avem o imagine a universului fractalic cu cheia noastră de lectură, l-am vedea cum evoluează în spațiu și în timp cu caracteristicile numerice exprimate de ecuația $13,5n= 137/(2\cdot\theta\pi)$, unde numărul 137 reprezintă inversul constantei de structură fină a universului, numărul 13,5 reprezintă natura cuantificării universului, conform modelului evideonic, "n" este un număr cuantic întreg, care merge de la zero la infinit, numărul 2 reprezintă constanta de dualitate a universului, secțiunea de aur și Pi grecesc, în final, reprezintă cele două numere pe care se bazează toată geometria cheii noastre de lectură. Vrând să atribuim o imagine evoluției universului în spațiu și în timp, iată că valoarea secției de aur reprezintă expansiunea de-a lungul axei spațiului, pe când Pi grecesc reprezintă expansiunea de-a lungul axei timpului, care în universul evideonic este circular.

Acum se înțelege cum această formă deosebită intră perfect în ideea fractalică a universului holografic, așa cum noi o percepem la nivel de formă și substanță. Regăsim această spirală, care depinde în realitate de secțiunea de aur, în toate manifestările universale de formă. De la galaxii la cochilii, de la structura moleculară la poziționarea elementelor chimice în tabelul periodic al elementelor. În plus, ideea formei în spirală este reprezentată, în mod inconștient, dar simbolic, ca și un drum de conștientizare pe care ființa umană îl parcurge.

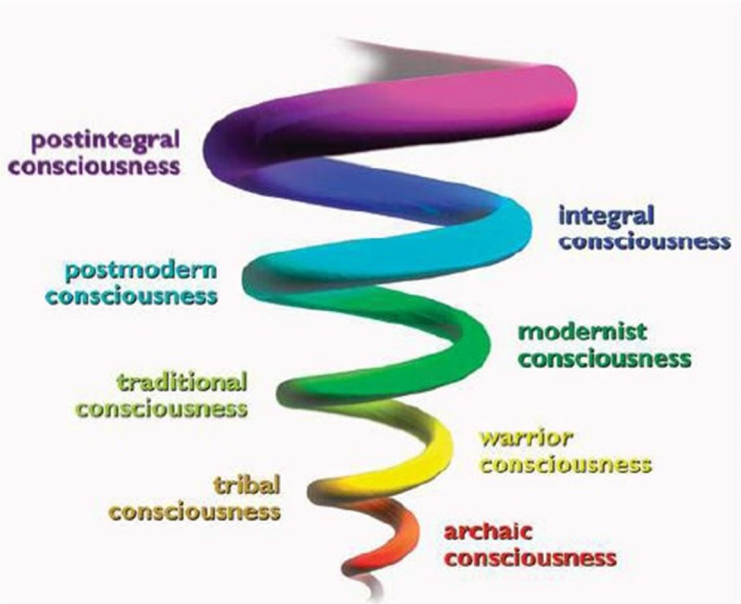

Nu trebuie să ne mire faptul că conștiința umană poate fi reprezentată prin intermediul măsurii conștientizării, la fel cum este reprezentat universul în mod matematic. Nu trebuie să ne mire, pentru că, fiindcă universul nu este local și neexistând spațiul și timpul, acesta este reprezentarea unui obiect ale cărui părți sunt identice cu obiectul în sine, din cauza naturii sale fractalice. Noi am fi deci însăși universul, am reprezenta o unitate fractalică, unde parcursul nostru de conștientizare nu ar fi altceva decât însăși expresia expansiunii universului virtual.

Geometria evideonică și fractalul

Universul evideonic este reprezentabil de o cruce compusă din 6 semiaxe care împart virtualitatea în 8 octante, dintre care doar unul ar fi locuit de noi - cel caracterizat de semiaxele verde pentru energie, roșu pentru spațiu, albastru pentru timp.

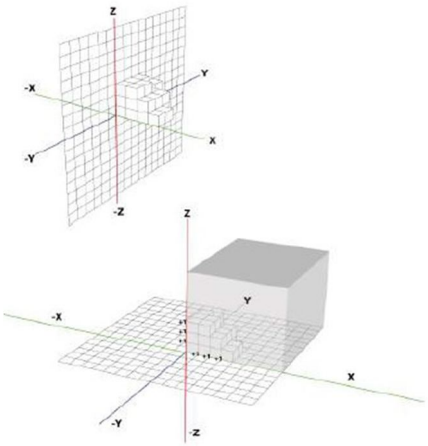

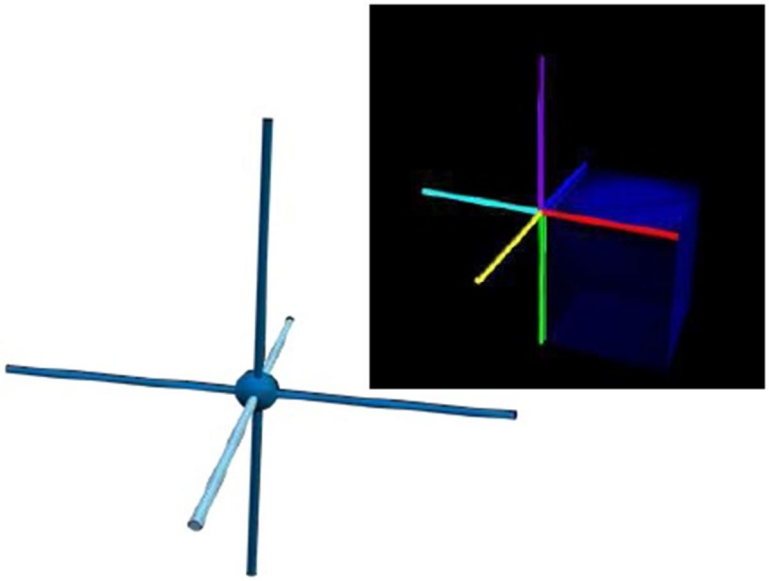

O astfel de structură repetată la infinit în fiecare octant, furnizând o structură foarte complexă în formă de reticul, cum este cea de mai jos:

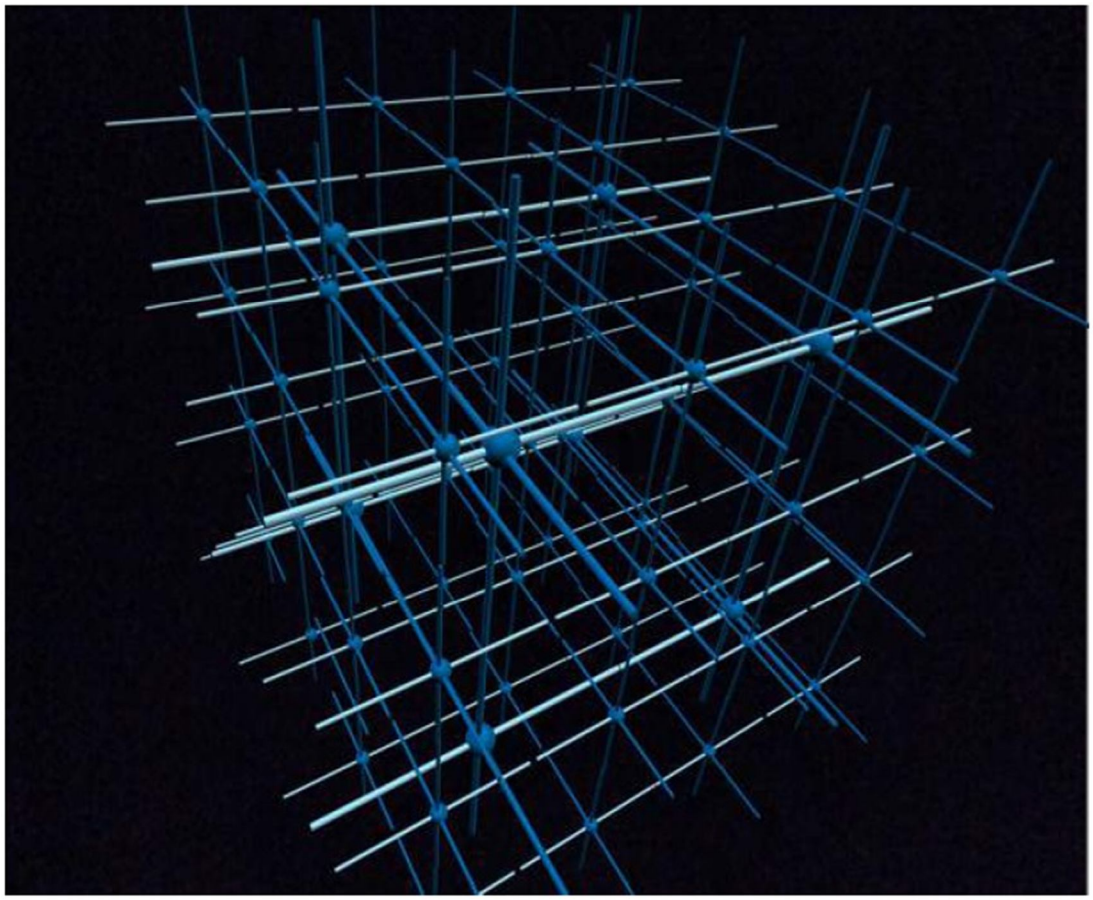

Universul, în această cheie de lectură, ar fi reprezentat de un foton imens, constituit de miliarde de alți fotoni.

Această structură fotonică virtuală s-ar manifesta încontinuu, fie sub formă de fotoni, cât și sub formă de antifotoni, dând naștere virtualității pe care noi credem că o observăm.

În mod particular, cele care ar modela această virtualitate ar fi variațiile infinite ale axei energiei a tuturor fotonilor virtuali, care ar da imaginii finale aspectul lumii actuale.

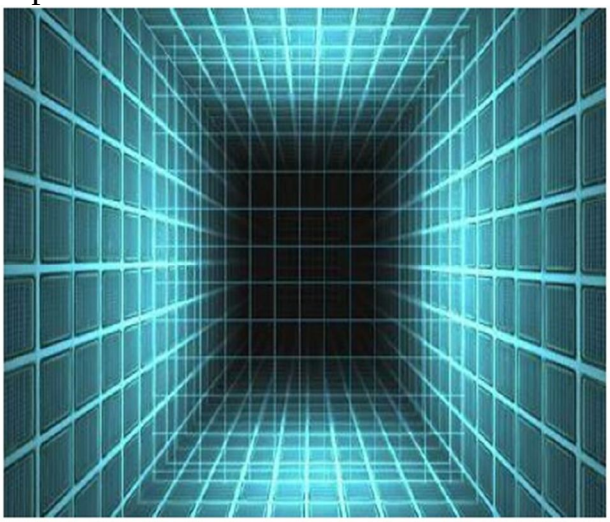

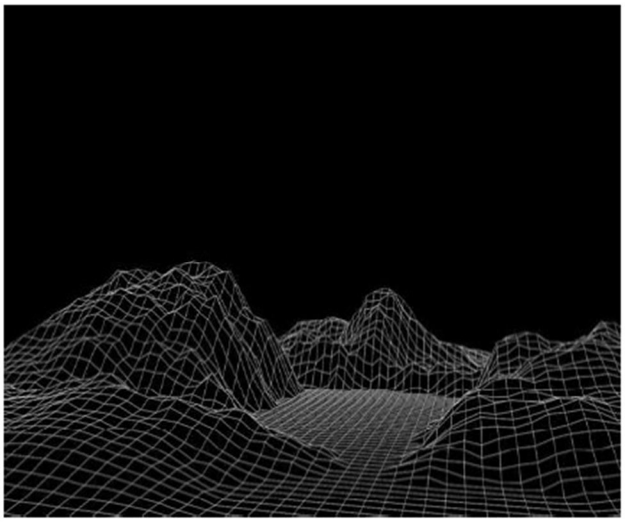

O astfel de matrice virtuală, care s-ar construi prin intermediul variațiilor lungimii axei verticale a energiilor potențiale, ale unităților fractalice singulare (fotonii virtuali singulari), ar da naștere universului pe care noi îl percepem. În acest univers noi am fi manipulatorii inconștienți ai axei energiei, adică am fi creatorii a ceea ce percepem.

Trebuie să ținem cont că fiecare foton virtual ar fi strâns legat cu toți ceilalți fotoni, atât în planul existențial, cât și în planurile superioare. Cu alte cuvinte, întregul univers, care este expresia unui singur foton, ar fi în contact permanent cu toți ceilalți fotoni, care sunt parte din hologramа sa. Dintr-un punct de vedere entropic, fotonii sunt reprezentarea unei informații și, deci, este corect să presupunem că fiecare foton are în interiorul său informațiile întregului univers.

Toate acestea, în principiu, ar fii posibile dacă un foton s-ar comporta ca și 100.000 de fotoni adunați laolaltă, care, la rândul lor, s-ar comporta ca toți fotonii din univers, adică la fel ca unicul foton generator al întregului sistem fractalic. Ei bine, se pare că exact asta se întâmplă.

Un experiment recent de fizică cuantică a putut constata că un singur foton se comportă exact ca grupul de 100.000 de fotoni de care aparține. Deci, nu ar exista niciun tip de separație comportamentală și fizică între un foton care face parte dintr-un ansamblu de fotoni și tot ansamblul, care ar deveni un obiect unic.

https://www.newscientist.com/article/mg20827884-000-sea-of-photons-made-to actas-one-super-photon/
http://cosmometry.net/3d-hologram,-photon-field,-you-are-everywhere

Deci, universul nu ar fi altceva decât un bloc unic de fotoni legați în mod intim între ei, într-o matrice de puncte de lumină care apar în fața simțurilor noastre când vrem ca aceştia să facă asta.

Încă o dată este foarte clar că noi suntem creatorii virtualității aparente. Fiecare dintre noi modelează aceeași porțiune de virtualitate, care, deci, este subiectivă. Dacă două persoane observă un foton, acesta poate apărea ca fiind albastru pentru primul observator și roșu pentru cel de-al doilea, pentru că fiecare dintre ei acționează diferit pe axa energiilor fotonului în cauză.

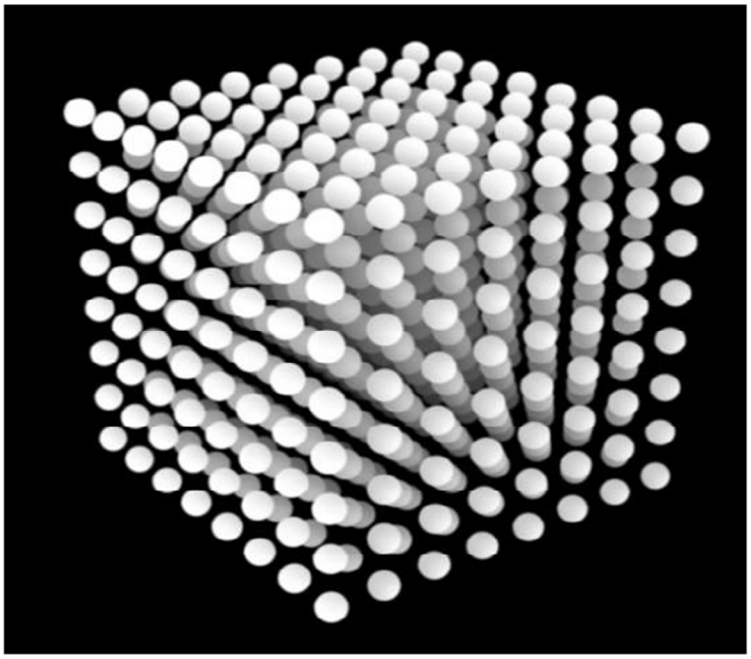

Mișcarea și matricea

Dar dacă există posibilitatea de a te mișca într-un univers nelocal, cum este posibil ca noi să percepem, de exemplu, mișcarea corpului nostru?

În realitate, în această viziune holografică a universului, toată matricea de fotoni, ar fi nemișcată într-un bloc unic de fotoni făcut în formă de foton și fiecare foton din acest bloc ar fi o informație, un pixel care se poate ilumina sau poate rămâne stins pe un ecran tridimensional care ar construi imaginile tridimensionale ale corpului nostru.

Așadar, noi nu ne-am mișca deloc în această matrice de puncte de lumină, însă informația noastră ar fi cea care s-ar mișca, stingând fotonii care se află în spatele nostru și aprinzând fotonii care sunt poziționați în fața noastră, dând astfel

naștere ideii de mișcare, la fel cum am observa un panou cu leduri luminoase, care se aprind și se sting într-o succesiune rapidă, oferind falsa idee că scrisul se deplasează.

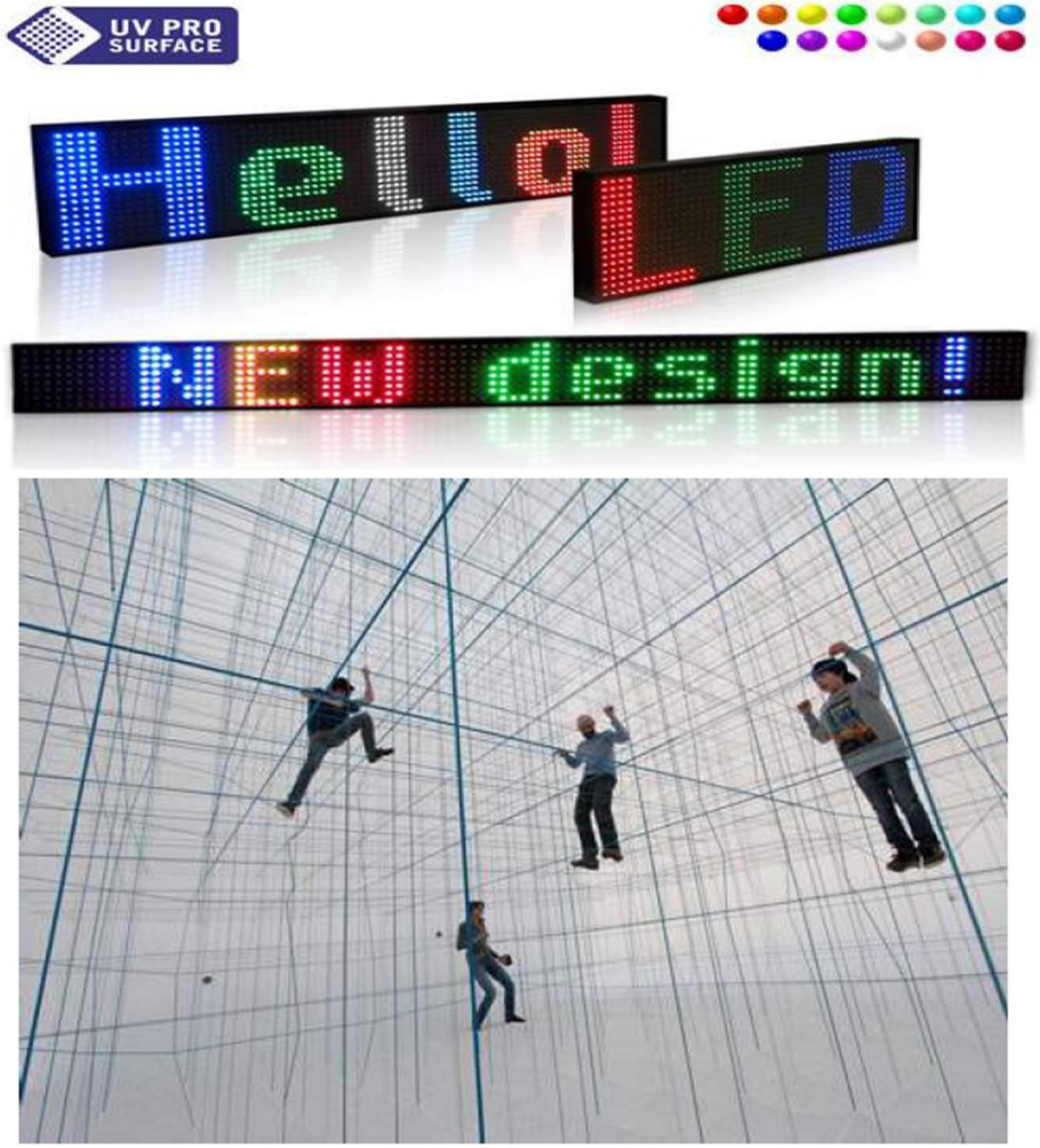

Întregul univers ar fi nemișcat. Poate că ideea mișcării ar fi informație, ca un *sprite* din computer care se deplasează în interiorul CPU-ului computerului.

Deci, mișcarea ar fi produsă doar de Conștiința noastră, care aprinde și stinge părți din creația sa, unde fiecare foton este conștient că are aceleași caracteristici, și, deci, că este la fel ca întregul univers fotonic.
http://www.amazon.it/Why-Single-Photon-Theory-The/dp/148362532X

Acum multe întrebări au un răspuns.

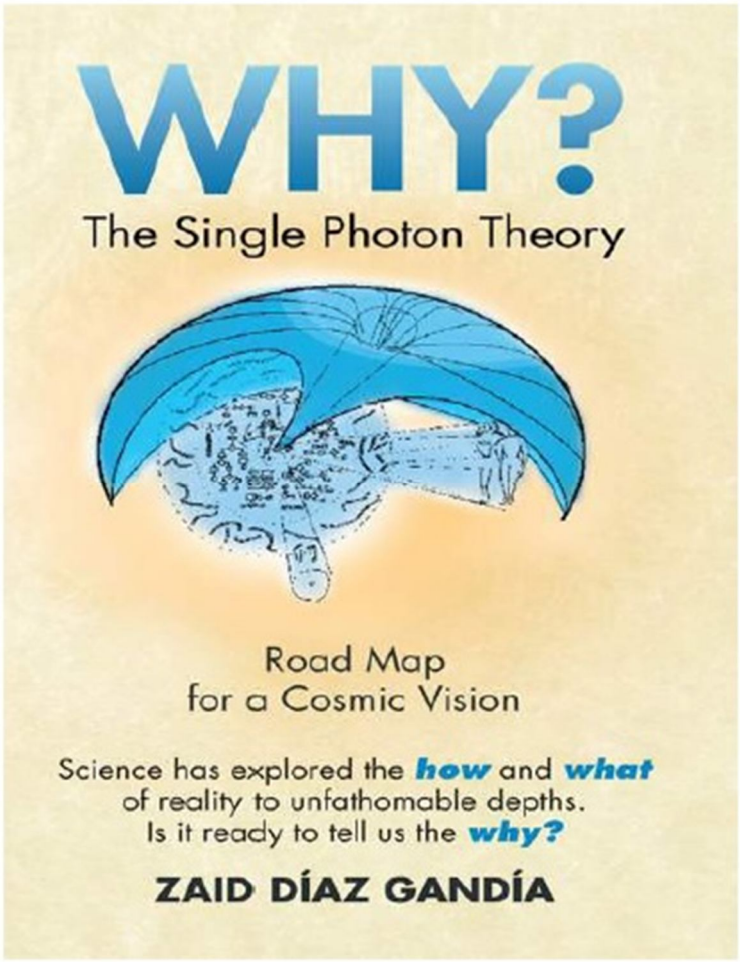
WHY?
The Single Photon Theory
Road Map
for a Cosmic Vision
Science has explored the how and what
of reality to unfathomable depths.
Is it ready to tell us the why?
ZAID DÍAZ GANDÍA

În realitate, de curând unii autori încep să le propună cititorilor lor ideea unei lumi care este făcută dintr-un singur foton. Un astfel de foton nu ar fi "conștient", pentru că acesta ar fi doar creația conștiinței, care ar fi adevăratul motor al întregului univers. În plus, acest foton, numit foton virtual, ar fi, încă o dată, suma a două aspecte ale universului, care ar reprezenta noțiunea de "a fi" și noțiunea de "anti-a fi", materia și antimateria, energia și antienergia.

Și, în final, putem concluziona că întregul univers, întreaga creație a Conștiinței, e doar un singur foton virtual.

Semnificația simbolică a fractalului total

Matricea cubică de fotoni este o reprezentare tridimensională a octantului nostru universal, însă cum ne putem imagina acest fractal extinzându-ne analiza la celelalte octante, atât de la acest nivel, cât și la celelalte nivele cuantificate care compun universul evideonic?

Fractalul este ca o matrioșkă și, ținând cont de faptul că nivelele care se află înaintea noastră sunt situate în interiorul unei structuri conice a cărei vârf este

aproape - nonseparația (Brahma, mintea guvernatoare și generatoare a dualității, care în lumea evideonică este reprezentată de un suflet și un spirit); atunci trebuie să ne imaginăm că putem poziționa, într-un grafic extins pe axa energiei celorlalte grupuri de octante, câte nivele energetice există. Astfel de grupuri de octante, care în realitate locuiesc unul în altul, ca și carapacea cuantificării electronice a orbitalilor atomici, pot fi desenați după cum urmează:

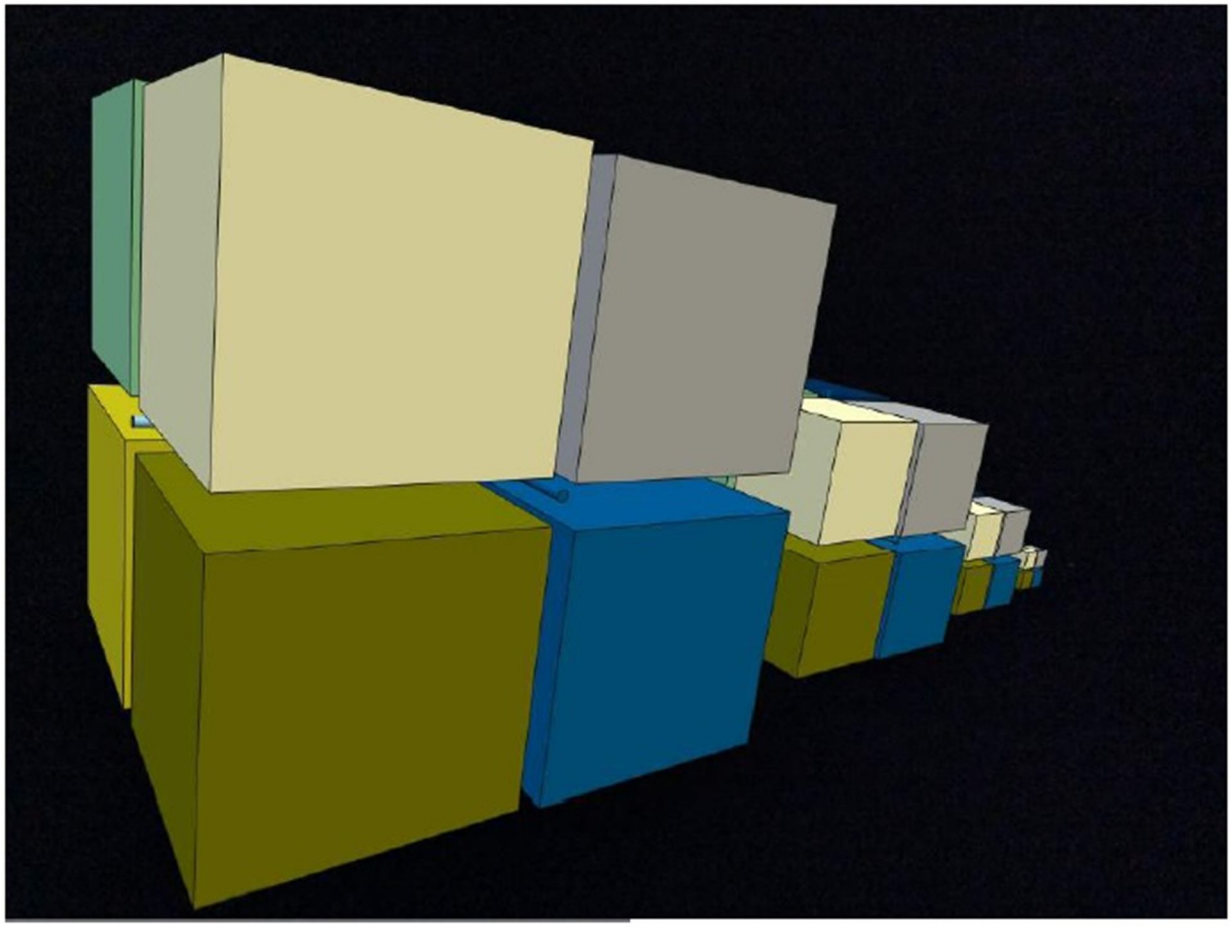

Fiecare cub reprezintă un foton în al cărui interior există miliarde de structuri cubice, care reprezintă alte octante mai mici, fiecare dintre ele fiind reprezentabil ca un singur foton (făcut la rândul său din alți fotoni virtuali). Evideonul poate fi reprezentat în spațiu și ca 2 tetraedre și este ușor de observat că și în această reprezentare geometrică, ajungem să obținem tot o structură fractalică cubică (Vezi Nota 3).

Într-o reprezentare simbolico-geometrică ulterioară putem descrie diferitele nivele energetice ca și când acestea ar fi poziționate la diferite înălțimi ale unei structuri conice, în al cărui vârf se află aproape-nonseparația dintre suflet, minte și spirit.

O astfel de separație se accentuează tot mai mult când se coboară la nivelele de mai jos, până se ajunge la o separație la baza conului (nivelul nostru existențial).

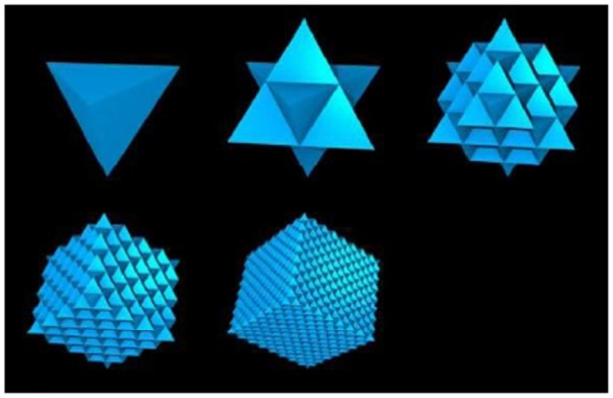

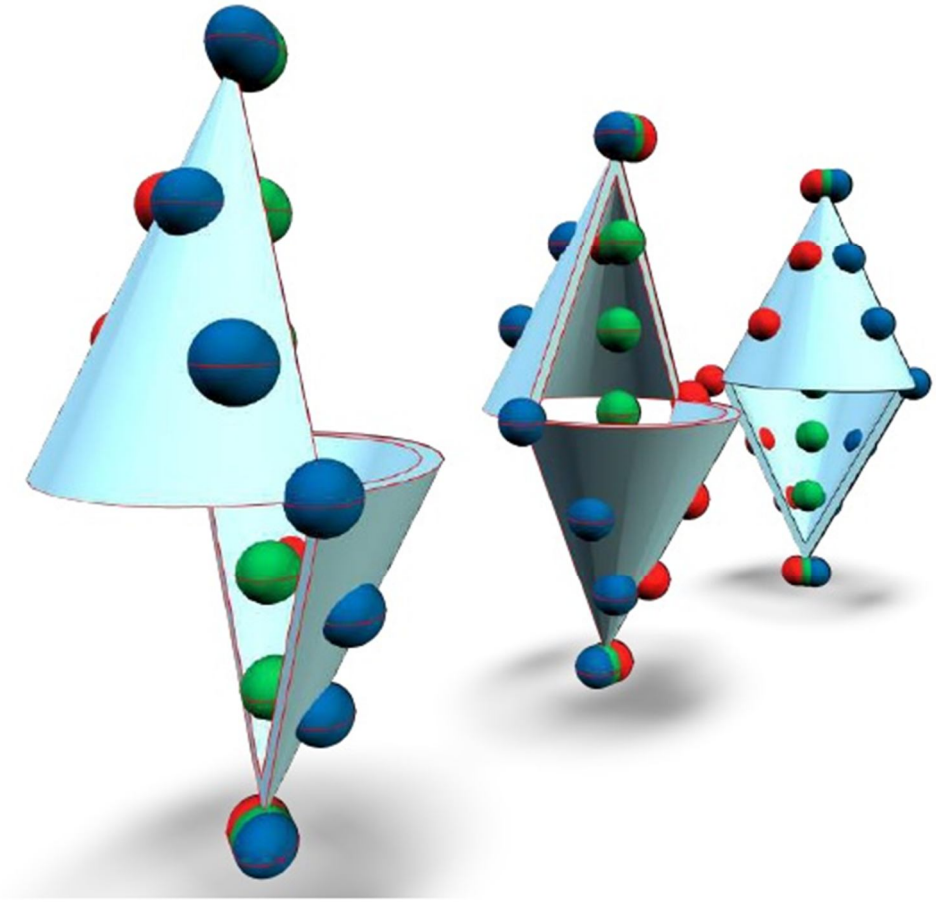

În această simulare în 3D am prezentat secțiunea conului cu sferele albastră, roșie și verde, care indică poziția și deci separația dintre acestea. Se observă cum partea mentală, care este responsabilă de variațiile de-a lungul axei energiilor, rămâne mereu în centru, poziționată deasupra axei energiilor, pe când sufletul și spiritul se îndepărtează în mod reciproc unul de altul, fiind poziționate pe o circumferință care se dilată tot mai mult. La jumătatea drumului (starea actuală a umanității), iată că separația dintre suflet și suflet ar fi maximă.

De aici înainte începe procesul de reapropiere, pentru a ajunge la o nouă fuziune conștientă, care, de această dată, ar trece prin experiență.

Prin urmare, **nu revenim la Sursă**, în sus, ci se reobține fuziunea conștiințelor triadei prin intermediul unui proces invers, dar și specular.

Procesul de coborâre este reprezentarea procesului de conștientizare, așa cum este procesul de apropiere dintre sfera albastră și cea roșie, de-a lungul spațio-timpului.

Cititorului atent nu-i poate scăpa analogia care există între acest model și concepția cosmologiei moderne, care tinde să identifice mărimile de spațiu și de timp într-o singură fuziune spațio-temporală (câmpul relativității lui Einstein), pe când energia rămâne o mărime separată (până ziua de astăzi nu există o teorie capabilă să așeze energia și spațio-timpul într-o viziune matematică unică și coerentă, decât dacă se utilizează viziunea evideonică sugerată de către noi în lucrările precedente).

În acest sens, amintim că viteza poate fi descrisă din punct de vedere geometric, în lumea evideonică, ca o circumferință, pe care sufletul și spiritul ar parcurge-o în spațio-timp pentru a se reunifica.

Viziunea alchimică

La fel și ideea platonică de androgin (Adama), reprezentat de o ființă pe jumătate masculină și pe jumătate feminină, uniți în spate, cu patru brațe și patru picioare, care este separat de Creatorul manipulator indivizat, are în acest context o interpretare mai modernă.

Sufletul și Spiritul sunt legați împreună la început și vor fi și la finalul drumului inițiatic (labirintul alchimic), unde ușa de intrare și de ieșire este aceeași ușă. Însă cele două stări - cea inițială și cea finală nu sunt identice, pentru că la început Conștiința nu este conștientă de sine, pe când la sfârșit devine conștientă de sine, pentru că propriile sale componente devin conștiente.

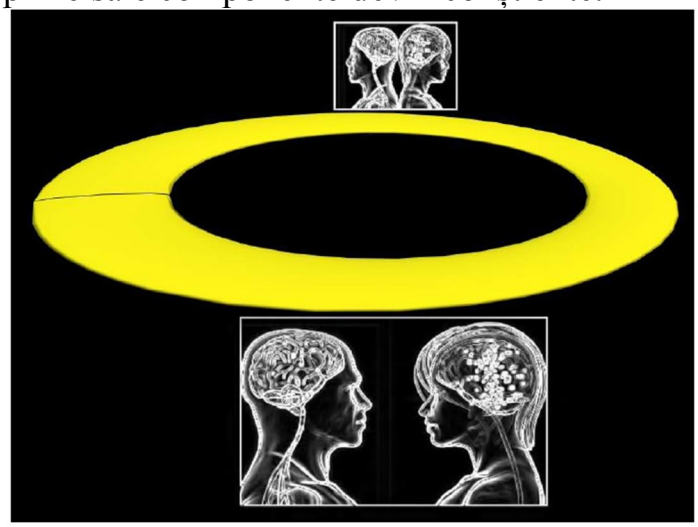

La început, sufletul și spiritul, masculinul și femininul, dualul în sensul cel mai general, sunt uniți unul de altul în spate (sunt lipiți unul de spatele celuilalt - n.t.), ceea ce înseamnă că unul nu este conștient de celălalt, însă la finalul drumului circular, care conduce spre ieșirea din labirintul alchimic, iată că aceștia se întâlnesc față în față. Această nouă uniune este, deci, conștientă. În acest grafic simplu, mintea rămâne constantă în centrul cercului Existenței.

Conceptul exprimat în lucrările precedente, în care se sublinia cum că, dintr-un punct e vedere entropic, Începutul și Finalul par a avea aceeași entropie în contul total al energiei universului. În realitate, în acest semiunivers, aceasta crește mereu, până ajunge la valoarea maximă de zero, pornind de la valoarea de minus infinit. (Vezi mai ales Evideon 3).

Aceste imagini și aceste grafice propuse până cum, în afară de faptul că au o valoare geometrică și fizică, readuc în minte imagini mai vechi, construite în mod arhetipic de către cei care, pe linia virtuală a timpului, au trăit înaintea noastră.

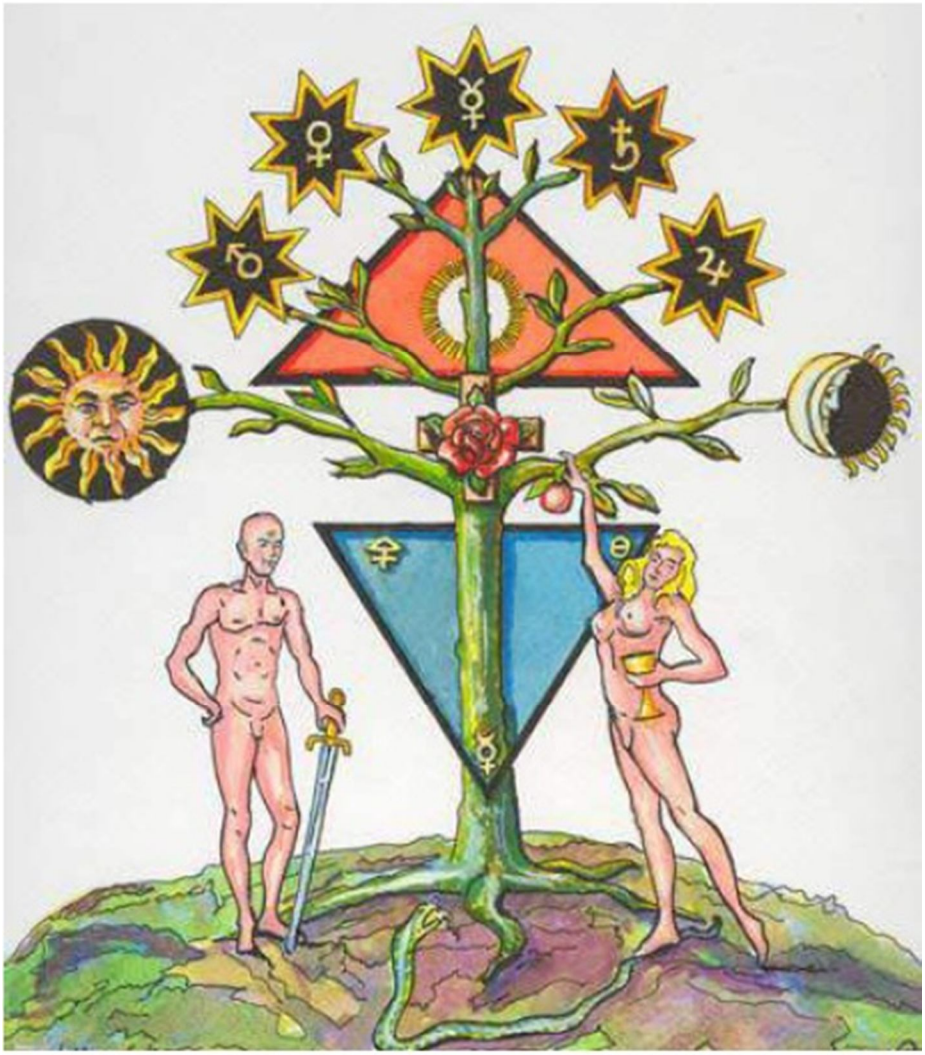

În această reprezentare, de exemplu, cele două triunghiuri reprezintă sufletul (cu vârful în jos) și spiritul (cu vârful în sus) și care în mod arhetipic sunt unul albastru și unul roșu, simulând și cele două secțiuni conice pe care le-am prezentat în imaginile precedente.

Femeia e în dreapta (lobul drept) și masculul e în stânga (lobul stâng), șarpele este reprezentarea minții (verde, în centru).

Copacul este parcursul vieții și numărul de stele și planete reprezintă cele 7 nivele energetice cuantificate ale universului, poziționate la înălțimile potrivite, așa cum este prezentat în lucrarea noastră precedentă, intitulată Evideon 2.

Aceste corelații sunt posibile pentru că noi suntem creatorii universului și, când am creat aceste desene inconștiente care-l reprezintă, am desenat fizica modernă, dar fără să știm asta.

Cultura New Age ne face să credem că singurul drum posibil de conștientizare este oferit de a te întoarce de unde ai plecat, adică odată ajunși la punctul cel mai extins de separație, care corespunde celei mai largi circumferințe a conului dublu, trebuie să urcăm din nou la Unu. În acel context, nu ar mai exista posibilitatea speculară de a coborî și mai jos pentru a reuni sferele triadei.

Trebuie subliniat că, în realitate, o astfel de a doua parte a drumului este o parte pe care noi o efectuăm aici, în acest plan existențial și **asta prevede că nu este nevoie să descriem drumul de reunificare a sferei roșii cu cea albastră printr-o coborâre ulterioară din planul existențial** pe care-l ocupăm în prezent.

Ținând cont că am putea reprezenta grafic pentru asta și partea antifotonică cu energia care are semn opus față de a noastră, pe axa verticală iată că universul nostru ar lua forma unui con dublu, de această dată în formă de clepsidră, unde partea inferioară ar fi ocupată de lumea materiei și cea de sus de antimaterie.

În această reprezentare arhetipico-simbolică, mai simplă și mai directă, dar și logică din punct de vedere geometric, ne-am afla în fața acestui con dublu:

În centrul conului dublu ar fi poziționat Brahma, sub acesta entropia crescătoare și dedesubt entropia descrescătoare.

Nu ne poate scăpa analogia simbolico-arhetipică care există cu construcția din interiorul Divinei Comedii a lui Dante, cu poziționarea paradisului (punctul central din clepsidra noastră), a infernului și a purgatoriului - cele două conuri opuse în mod simetric).

Și este cunoscut foarte bine de către ezoteriști faptul că opera cunoscutului poet poate fi interpretată în cheie gnostică.

În realitate, Dante, conform cheii noastre interpretative, ar fi avut doar viziuni interioare, în care conștiința sa i-ar fi furnizat imagini arhetipice cu un univers evideonic, care interpretate într-o cheie a secolului treisprezece ar fi dat naștere viziunilor pe care desenatorii alchimiști ai timpurilor următoare s-ar fi distrat să le reinterpreteze.

Prin urmare, gnoza (cunoașterea) s-ar afla în interiorul nostru și nu ar fi nevoie nici de preoți și nici de channeler și cu atât mai puțin de zei, demoni sau extratereștri de la care să extragem, în calitatea lor de maeștri ai adevărului, informațiile pentru a obține cheile adevărului.

http://www.anticorpi.info/2011/04/la-divina-commedia-e-la-grande-opera.html
http://lamisticadellanima.blogspot.it/2014/01/il-segreto-di-dante-e-le-quattrochiavi.html

Divina comedie, după cum se poate observa și din cele mai variate forme de expresie ale acestui univers fractalic, se află în toate lucrurile pe care le observăm, așa cum este într-o fotografie a faimoasei galaxii în formă de fluture, unde două jeturi de energie, poziționate la 180 de grade între ele, mimează perfect dublul con al universului evideonic.
http://www.eldia.com/informacion-general/captan-imagen-de-mariposainterestelar-79668

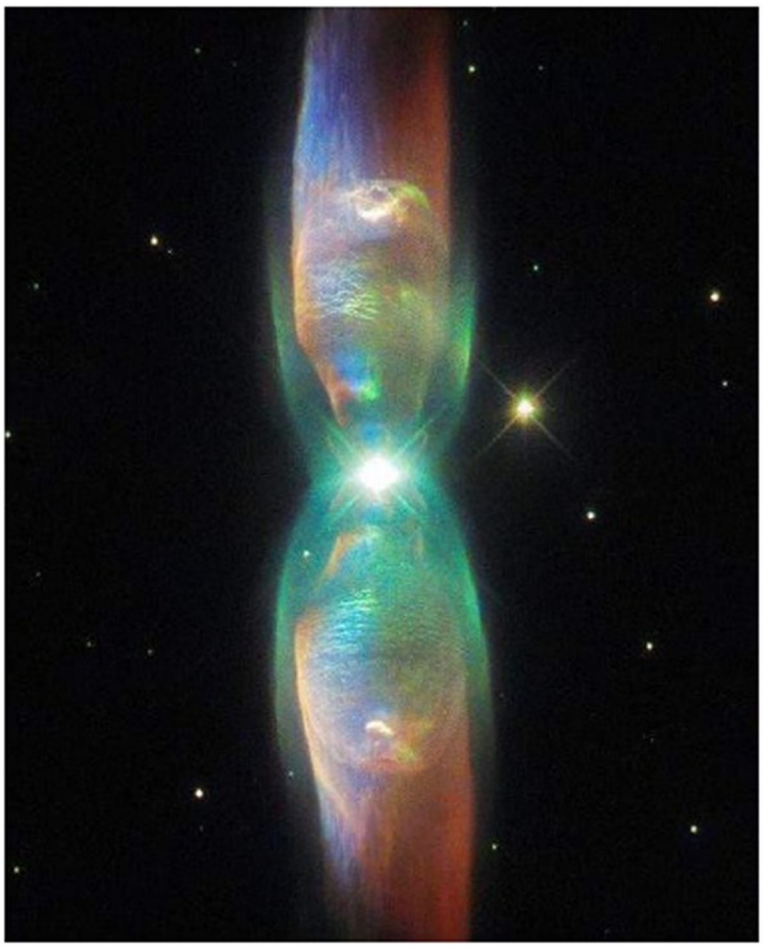

Lumea arhetipică a tradiției ebraice

Dacă universul este un obiect fractalic și dacă noi suntem creatorii inconștienți ai acestuia, trebuie să găsim urme ale acestui lucru în descrierile pe care înaintașii noștri ni le-au lăsat în culturile lor. Astfel că, dacă pe de o parte în tradiția masonico-egipteană (*Cartea morților* a lui Toth), în tradiția din Europa de Nord (Mitul lui Odin), în tradiția indiană (civilizația din valea Indusului) și în legenda tibetană a creației (prin studiul Camerelor lui Dzyan, scrisă de Blavatsky), există descrieri interesante ale unei astfel de lumi holografice, așa și cultura ebraică nu se lasă mai prejos, exprimând prin intermediul unor texte vechi tot ce are ea mai bun.

În primele și cele mai vechi texte ebraice, anterioare Cabalei, Gematriei și Talmudului, avem Sefer Yetzirah-ul, un vechi text care datează de pe timpul tatălui lui Avraam sau pentru unii cercetători datează dintr-o perioadă neprecizată, între al treilea și al șaselea secol înainte de Cristos. Acest text vechi descrie în mod științific universul și caracteristicile sale. În principiu există trei versiuni care se diferențiază între ele în ceea ce privește lungimea textului, însă, în principiu, conținutul rămâne neschimbat. Unul dintre oamenii de știință care au studiat cel mai mult acest text este Mario Pincherle, căruia îi datorăm traducerea din ebraică în italiană. Mai de curând textul a fost studiat de Carlo Suarès (http://www.psyche.com/psyche/biblio.html). Studiul aprofundat al acestui autor a condus la înțelegerea naturii științifice a textului antic care descrie universul după cum urmează: *"Thus everybody lives inside an enclosed and bounded cube locking inner space in a package. - Suares, SY, p.87 " (Astfel, toată lumea trăiește în interiorul unui cub închis și mărginit, blocând spațiul interior într-o cutie - Suares, SY, p.87)*

Fiecare om trăiește într-un cub care constituie un spațiu interior în care el însuși este blocat. Analiza care se face în textul antic cu privire la acest cub este explicată într-o serie de grafice pe care acest autor îl propune cu înțelepciune în studiile sale.

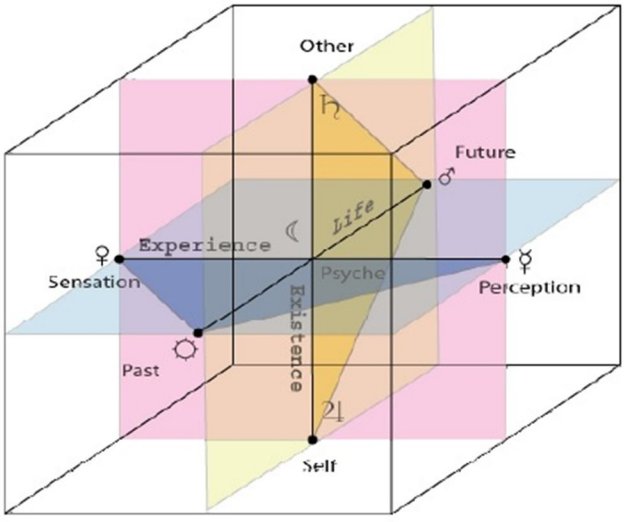

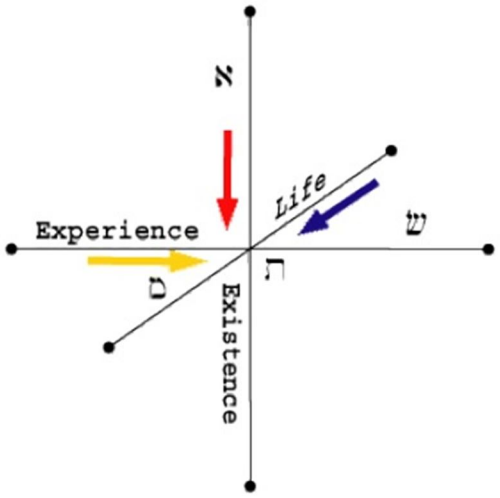

În aceste două grafice se pot observa puternice analogi cu structura Evideonului. Mai ales axa experienței, care se așează în fața și în spatele ființei umane, reprezintă "a face", mișcarea în spațiu, a merge spre ceva sau a te retrage în tine însuți. Axa existenței, poziționată pe verticală reprezintă axa energiei în Evideon, pentru că fără energie hologramа tridimensională nu ar exista și nu ar exista manifestarea virtualității.

Se va observa că aspectul inferior al acestui ax este definit ca fiind Sinele, care în sistemul evideonic corespunde unei personalități introvertite, asta vorbind

în mod cenestezic, și bineînțeles că inversul este legat de extrovertire (valoare ridicată a energiei).

Cum se poate observa din graficul poziționat în dreapta, axa timpului care sensul reprezentat de o săgeată, reprezintă viața, adică, în virtualitate, deplasarea acesteia în timp.

Însă se va putea observa că o astfel de deplasare pune trecutul în dreapta subiectului și viitorul la stânga acestuia, invers față de cum este poziționat în Evideon. Faptul că săgeata timpului pentru Sefer Yetzirah este poziționată invers față de cea din Evideon nu trebuie să ne surprindă. Trebuie subliniat faptul că cultura ebraică așează omul prezentului ca și când acesta ar trebui să se întoarcă la gloriosul său trecut (la reconstituirea Ierusalimului Celest, care se află în trecut).

Nu întâmplător, din punct de vedere grafologic, cultura ebraică utilizează un scris care, la fel ca cel arab, se deplasează de la dreapta la stânga, invers față de scrisul indo-european, care vede omul proiectat în viitor.

În mit, poporul ebraic este legat în principal de imaginea unui dumnezeu care consideră că poporul său este cel ales dintre toate popoarele.

Poporul ebraic este emanația dumnezeului care, așa cum am descris în alte lucrări (Genesi, Ed. Spazio Interiore, Roma, 2013), este cu precădere masculină, bazată pe exaltarea părții spirituale a Sinelui, incapabilă să evolueze - un dumnezeu și un popor care refuză viitorul, experiența vieții, de care se tem îngrozitor, incapabili să accepte partea lor feminină, față de care se tem să nu rămână subjugați.

O copie perfectă a caracterului extraterestrului, care dă origine mitului lui Jeowah sau a Îngerului din New Age - primul se manifestă deghizat în fals Dumnezeu, dar fiind un adevărat extraterestru, iar al doilea se prezintă ca un fals Dumnezeu bun, manipulator, apărător al umanității, dar care în realitate este un adevărat mincinos, un adevărat manipulator perfid.

Conștiința în interiorul Evideonului

Că spațio-timpul este descris de planul orizontal și evident din descrierea acestui text antic, care poziționează cele patru puncte cardinale la extremele axelor.

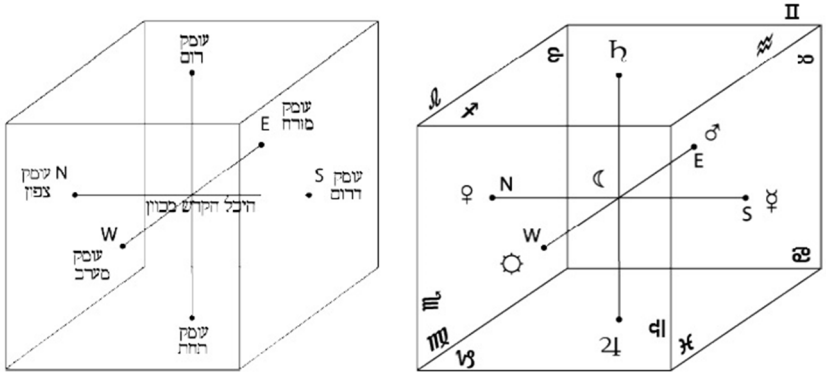

Suarès încearcă să relaționeze literele alfabetului ebraic cu poziția planetelor în interiorul orientării axelor cubului. (http://www.psyche.com/psyche/cube/cube_planets.html), la fel cum, în baza traducerii textului original, încearcă să coreleze "tuburile" care leagă sephiroții Cabalei cu axele și laturile cubului. Dar trebuie subliniat că, dacă pe de o parte această idee are cu siguranță un sens, intraductibilitatea textului, așa cum susține același studios, și mania de a se complica cu lucruri simple (Gematria) pe de altă parte, fac ca această abordare să fie prea puțin credibilă.

În realitate există multe tentative efectuate de alți studioși care încearcă să aranjeze cosmologia solară în interiorul structurii geometrice a cubului din Sefer Yetzirah, așa cum se poate observa din tabelul prezentat în continuare și, dacă pe de o parte tentativa apare ca fiind cu totul licită, bazându-se pe faptul că cubul este un obiect geometric care descrie realitatea virtuală în mod cu totul simbolic, arhetipic, ideatic și fractal, pe de altă parte, modelul exprimat de Evideon este simplu și vede în acest tip de abordare aproximări grosolane și forțări incongruente.

Legătura dintre planete și literele alfabetului ebraic după diferiți autori

Version/Letter	Bayt	Ghimmel	Dallet	Kaf	Pay	Raysh	Tav
Suarès 1	Saturn	Jupiter	Mars	Sun	Venus	Mercury	Moon
Work of the Chariot 2	Saturn	Jupiter	Mars	Sun	Venus	Mercury	Moon
Short Version 3	Saturn	Jupiter	Mars	Sun	Venus	Mercury	Moon
Long Version 4	Saturn	Jupiter	Mars	Sun	Venus	Mercury	Moon
Long Ver Recap 5	Saturn	Jupiter	Mars	Sun	Venus	Mercury	Moon
Saadia 6	Saturn	Jupiter	Mars	Sun	Venus	Mercury	Moon
Saadia 6a	Saturn	Jupiter	Mars	Sun	Venus	Mercury	Moon
Donash 7	Saturn	Jupiter	Mars	Sun	Venus	Mercury	Moon
Shiur Komah 8	Saturn	Jupiter	Mars	Sun	Venus	Mercury	Moon
Zohar 9	Moon	Mars	Sun	Saturn	Jupiter	Venus	Mercury
Gra 10	Moon	Mars	Sun	Venus	Mercury	Saturn	Jupiter
Golden Dawn 11	Mercury	Moon	Venus	Jupiter	Mars	Sun	Saturn

În multe ocazii ni s-a cerut să ne exprimăm o părere despre validitatea științifică a horoscopului. Așa cum am subliniat și în alte lucrări, în mit este scris și descris tot și, deci, și natura Evideonică a Cosmosului. Trebuie subliniat că, fiindcă universul este un fractal constituit doar din matrice de fotoni, iată că putem susține, fără pericolul de a fi dezmințiți de cineva, că orice obiect că în fiecare obiect pe

care-l observăm există tot cosmosul. Deci, când observăm un aspect al manifestării, în realitate, prin intermediul acesteia, ne observăm pe noi înșine. În orice manifestare există instrumentele pentru înțelegerea totalității.

Prin urmare, există persoane care privesc universul prin manipularea fizicii moderne, alții prin divinația cu cărțile de tarot și alții care utilizează poziția astrelor. Nu există nicio diferență între diferitele abordări, pentru că în orice lucru este totul. Trebuie subliniat că totul este în interiorul nostru și nu în exterior. Cu alte cuvinte, noi nu studiem în exteriorul prin intermediul unei observări a naturii, ci încercăm să ne amintim cum am creat-o. Așadar, natura este în interiorul nostru înainte să fie în afară și exteriorul este oglinda a ceea ce avem în interior.

În acest context, fizicianul cuantic care utilizează formulele sale crede că face un experiment care îi va demonstra ceva în legătură cu structura materiei, pe când el va crea, prin intermediul experimentului, ceea ce creează în mod inconștient. Natura creației va depinde doar de conștientizarea subiectului care creează în mod inconștient. Astfel, dacă doresc să văd cum este făcută lumea privind în zațul de cafea, voi putea face asta și voi avea posibilitatea de a obține aceleași rezultate ca fizicianul cuantic, care vede lumea manipulând formulele sale. Cel care este atras de unele fenomene cum ar fi mișcarea planetelor, le va studia pe acelea și în acestea va vedea aceleași lucruri pe care un șaman oriental le-ar putea înțelege aruncând un pumn de scoici pe plajă.

Așadar, trebuie subliniate diferitele aspecte ale acestei virtualități:

1. **Fizicienii sunt mai puțin exacți decât șamanii**
2. **Astrologia nu este mai puțin utilă decât astronomia pentru a înțelege universul și nici mai puțin validă**
3. **Astrologia, la fel ca astronomia, depind de structura Evideonului și nu invers, pentru că în Evideon există descrierea a tot ce există.**

Studierea stelelor pentru a spune ce se va întâmpla mâine este deci o mare tâmpenie, pe când atitudinea corectă ar fi să se observe mișcare astrelor, să se înțeleagă în mod arhetipic ce poziție ocupă acestea în contextul cubului evideonic și să se transforme pozițiile și mișcările în semnificații simbolice ideatice, deoarece arhetipurile sunt operatori geometrici.

La fel cum grafologia are o semnificație potrivită în interiorul Evideonului, sau metacomunicarea din Programarea Neurolingvistică, în același fel, interpretarea mișcării astrelor poare fi un instrument ce poate fi utilizat în mod fractal.

În realitate, în a observa orice lucru, cum ar fi mișcarea astrelor, noi observăm în mod inconștient propria noastră creație și pentru că noi suntem ceea ce facem, în realitate ne observăm pe noi înșine.

Deci, este clar că, dacă observarea noastră este efectuată cu conștientizare, aceasta ne va oferi informațiile pe care le căutăm despre noi înșine, unde divinația nu ar fi altceva decât a ne privi în oglindă.

Natura evideonică a temei natale

Pentru a înțelege cum este posibil să elaborăm o structură validă, generică și reală a temei natale, vom aplica spațiile din Evideon construcției horoscopului, cu aceeași strategie pe care am utilizat-o într-o lucrare precedentă de-a noastră, când am reanalizat Eneagrama, care a fost deformată de slaba conștientizare de care dau dovadă utilizatorii acestui sistem în utilizarea sa în diferite câmpuri, de la Programarea Neurolingvistică la psihologia simplă.

În utilizarea acestei abordări, mai înainte de toate, trebuie să examinăm cum este făcut universul virtual în jurul planetei noastre sau cum ne-ar apărea dacă am crede că există spațiul și timpul.

Pământul se rotește în jurul Soarelui și în jurul Soarelui se rotește Luna. Planetele se învârt în jurul Soarelui. Tot sistemul solar se mișcă în interiorul Galaxiei (spațiul apropiat de noi, cel care ar putea cumva să pseudoinfluențeze tema noastră natală). Poziția constelațiilor față de poziția noastră variază în timp. În plus, unul dintre posibilele puncte de referință a întregului sistem poate fi dat de direcția pe care o ipotetică axă Pământ-Soare o are față de constelații. În realitate, o persoană se naște sub un determinat semn zodiacal dacă, convențional, în acel moment prelungirea axei Pământ-Soare, mergând dincolo de Soare, va lovi o anumită constelație.

Trebuie să prezentăm cum forța arhetipului evideonic acționează asupra construcției horoscopului. Constelațiile sunt 12, sistemul utilizat este sexagesimal și toate numerele abordării sunt unghiuri - la fel ca în Evideon.

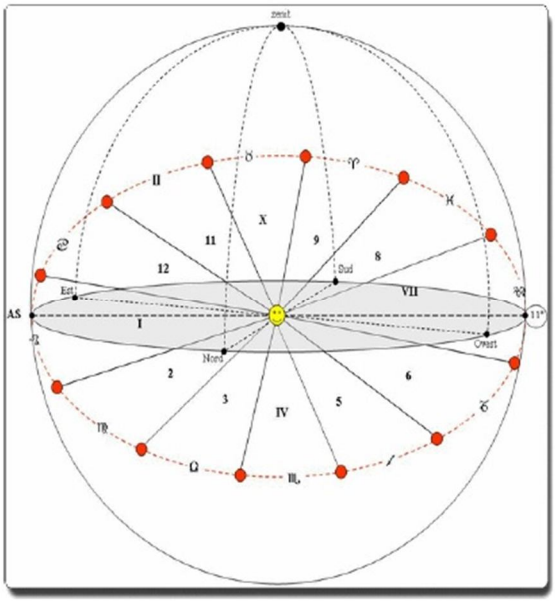

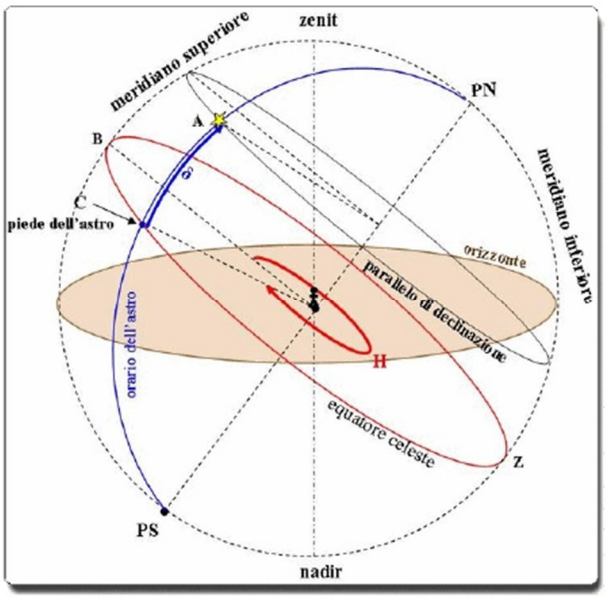

Putem așeza tot sistemul Soare - Pământ - Lună în contextul galaxiei, observând unde se află constelațiile:

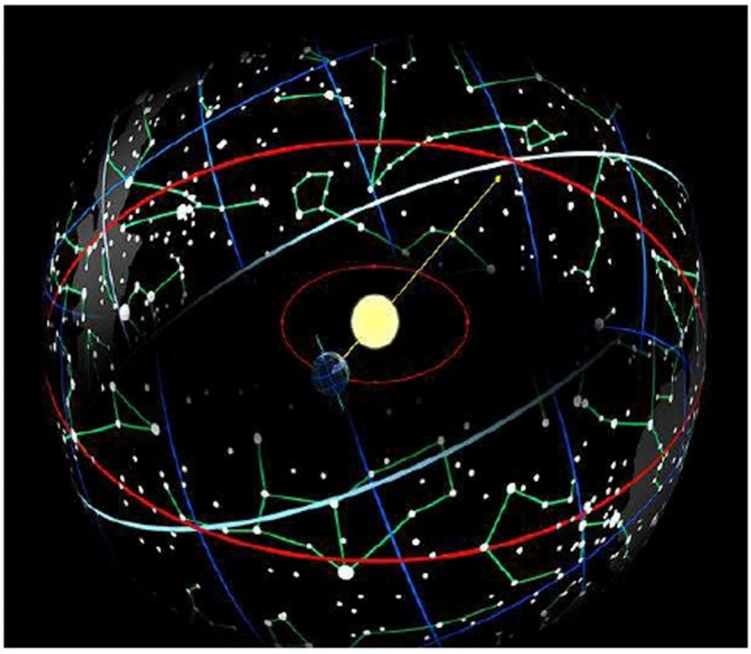

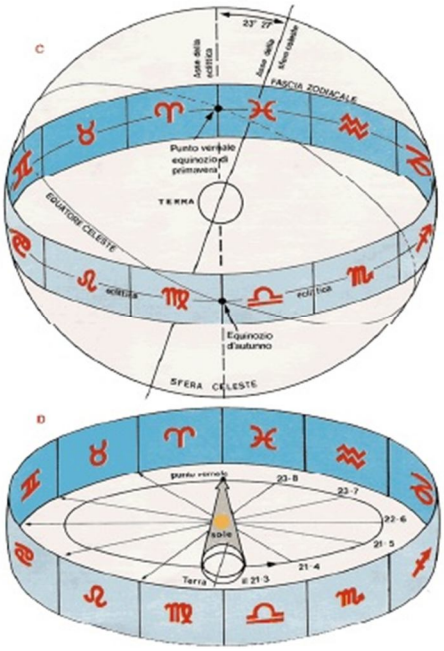

Este evident că toate constelațiile ocupă un plan, care este cel spațio-temporal în interiorul cubului Evideon. Deci, nu este corect să poziționăm planetele și astrele în afara acestui plan, așa cum făcea Suarès în interpretarea Sefer Yetzirah-ului. Acum trebuie să orientăm axele evideonului pe acest plan și asta se poate efectua corect utilizând unele observații conținute în arhetipul sistemului solar. În acest context, poziția Lunii și a Soarelui reprezintă cele două extreme duale ale energiei feminine și masculine, alb și negru, femeia și bărbatul, pozitivul și negativul (inversate în funcție de cultura din care provine această informație).

În mod analog cu ceea ce susținea parțial și Suarès, iată că putem așeza Soarele în sus, pe axa energiei și Luna în jos pe aceeași axă. În acest context am efectuat și o a doua operațiune geometrică - am atribuit culoarea albă Soarelui și culoarea neagră Lunii. (semnificație arhetipică a zilei și a nopții, a lui Shiva și Vishnu, etc.)

Acest lucru este important, pentru că în mod arhetipic, diferitelor semne zodiacale, ce corespund celor 12 constelații, le-au fost atribuite culorile. În harta tridimensională a culorilor, dacă punem albul sus și negrul jos, obținem o versiune a spațiului culorilor atât în versiunea cubică, cât și în cea sferică, care este extrem de utilă pentru relaționarea și orientarea evideonului ca poziție în interiorul galaxiei noastre.

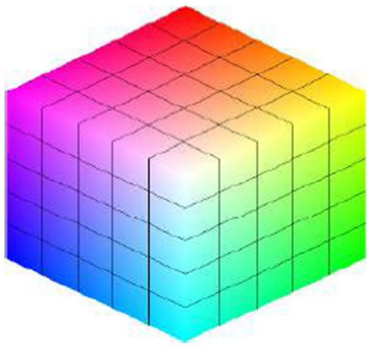

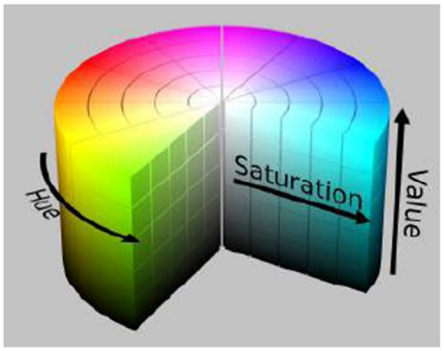

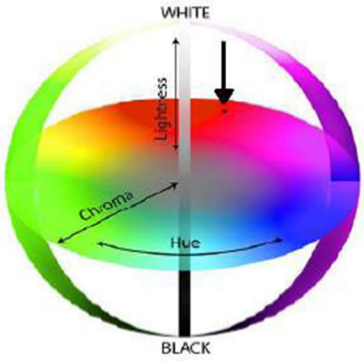

În versiunea cubică albul și negrul sunt poziționate în două muchii opuse, iar în versiunea cilindrică sau sferică acestea sunt poziționate la polurile opuse. Odată orientată axa energiilor trebuie să atribuim culorile diferitelor semne zodiacale, care vor ocupa planul spațio-temporal al cubului evideonic, care corespunde cu planul panglicii zodiacale (vezi imaginile precedente).

Diferiți "experți" ai zodiacului s-au cimentat în a încerca o abordare relațională între culorile constelațiilor zodiacului. Ceea ce se poate observa în literatură este că există multiple versiuni diferite, adesea care nu seamănă deloc unele cu altele.

În această etapă a observațiilor noastre este extrem de important să apelăm la mit pentru a orienta în mod definitiv crucea evideonului în spațiul galactic.

Așadar, luând 4 semne zodiacale poziționate în formă de cruce, cum ar fi Vărsătorul (semn de aer) și Leu (semn de foc), opuse între ele este posibil să atribuim două culori fundamentale, care sunt albastrul (Vărsător) și galbenul (Leu). Majoritatea astrologilor utilizează această simbologie cu totul arhetipică, care ni se pare că se potrivește fie utilizând ideea că Vărsătorul este un semn de aer, fie că unul dintre punctele de referință ale Leului este Soarele. Albastrul și galbenul sunt reprezentarea axei timpului.

Pe axa poziționată la 90 de grade, cad astfel Taurul și de partea opusă Scorpionul. Taurului, în baza spectroscopiei în vizibil îi va reveni culoarea roșie, pe când Scorpionului azuriul.

În acest context trebuie să observăm că în mod arhetipic Taurul este mereu asociat cu culoarea roșie, față de care încearcă mereu să "fugă". Vom vedea mai bine semnificația cuvântului "a fugi de" în acest context.

Toate celelalte semne zodiacale vor fi așezate pe planul spațiului temporal și fiecare va avea culoarea pe care, urcând pe scala cromatică și în funcție propriile lungimi de undă, acestea trebuie să o aibă.

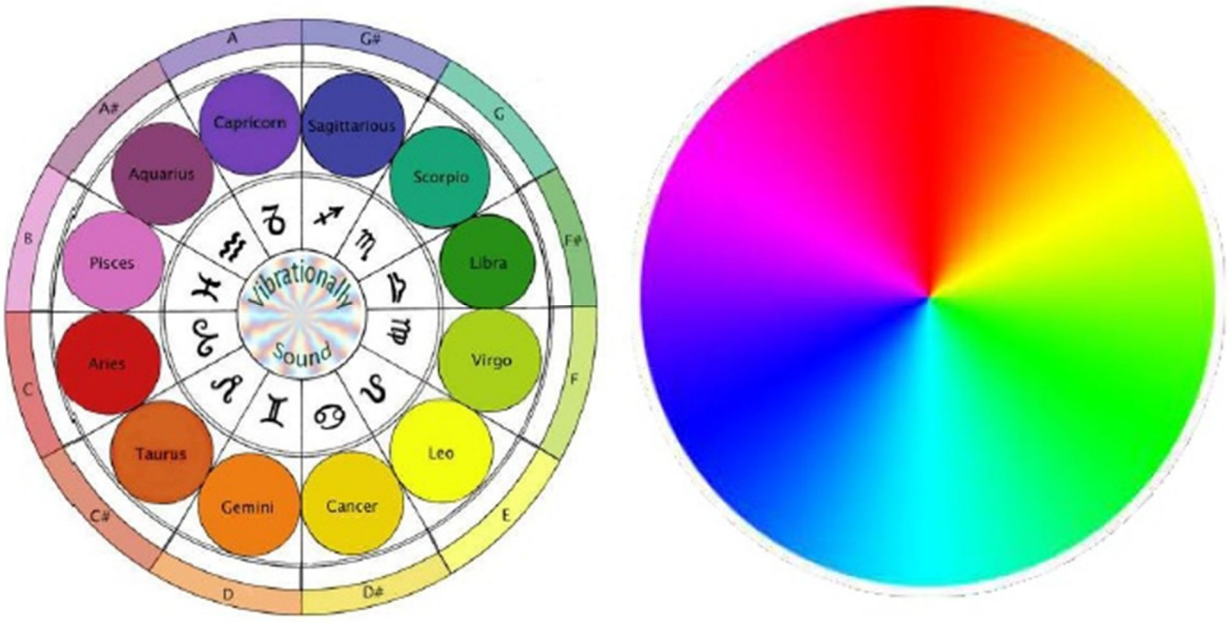

Cea din stânga este harta culorilor semnelor zodiacale care se apropie cel mai mult de corelația noastră, chiar dacă unele tonuri nu sunt tocmai corecte, așa cum se vede din imaginea din dreapta, unde Scorpionul este asociat cu azuriu pur, fără tonalități de vere, așa cum apare în mod eronat în harta din stânga. Acum putem orienta în mod definitiv evideonul în lumea astrologiei.

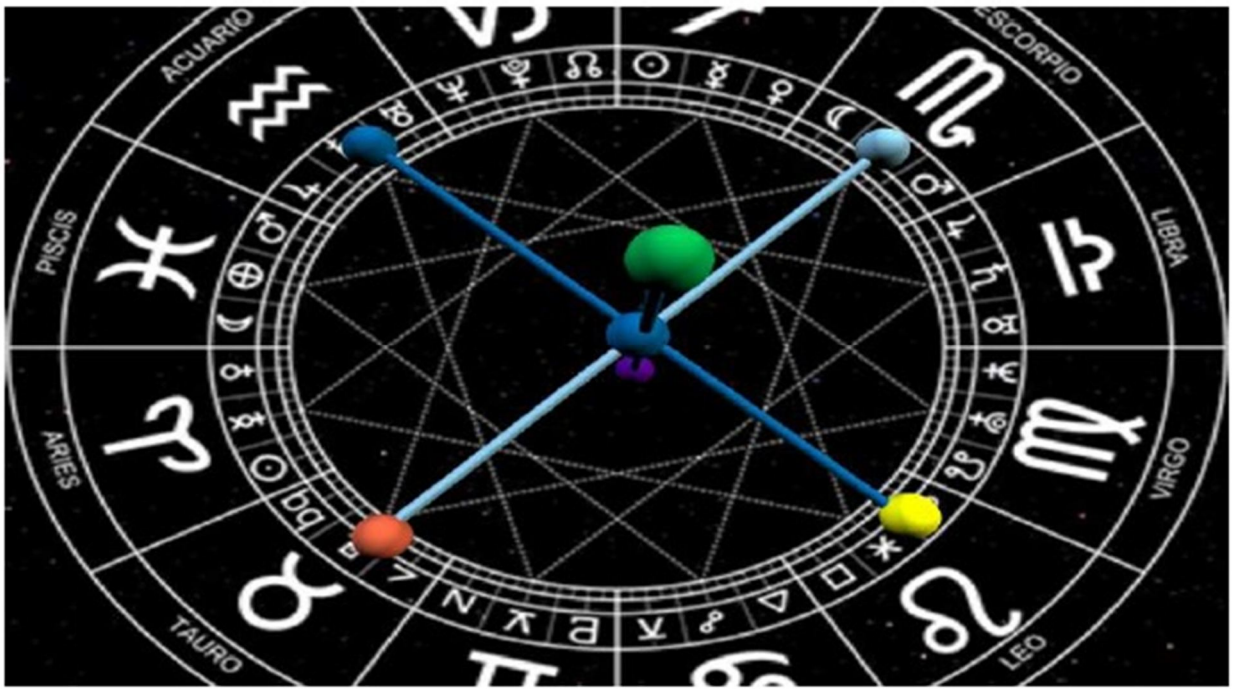

Interpretarea simbolică a temelor natale

Mitul și astrologia au în comun arhetipul, care le generează pe amândouă. Din acest motiv putem să corelăm un aspect al realității virtuale cu celălalt, nu pentru că unul depinde de celălalt, ci pentru că acestea sunt două aspecte ale aceleiași realități virtuale (Roberto Sicuteri, Astrologia e Mito Simboli e miti dello zodiaco nella psicologia del profondo, Ed Astrolabio ,1978, Roma).

Descoperim astfel că în mit crucea evideon reprezintă "crucea fixă" Vărsător-Leu-Scorpion-Taur (http://www.scienze-astratte.it/acquario.html).

Așa este și în mit dar și în evideon, pentru că mitul este cuprins în evideon și acesta din urmă nu ar putea niciodată să ofere interpretări diferite. Deci, dacă încercăm acum să schițăm o interpretare, de exemplu, a caracterului Vărsătorului, iată că acesta ni se prezintă legat de axa timpului, neavând componente vectoriale de-a lungul axei spațiului. Acest lucru îl face pe Vărsător, care este un semn ce nu trăiește în spațiul prezent, să nu prea fie în lume, ci mai mult în timp. În plus, acesta, ca toate semnele care se află în jurul centrului de gravitație ce reprezintă pe de o parte centrul crucii, dar pe de alta conștientizarea (Conștiința se află în centrul Evideonului), acesta va tinde să fugă din trecut, pentru a se proiecta în viitor, în căutarea lumii sale fericite, adesea imaginată. El va tinde să-și construiască lumea fericită imaginând și creând cu gândul, motiv pentru care tinde să fie un teoretician prea puțin practic în realitatea de zi cu zi.

Dacă cu această cheie de lectură interpretăm, de exemplu, Leul, și acesta ne va apărea legat de axa timpului, dar proiectat spre trecut, spre tradiție, spre regulile societății antice. Contrar Vărsătorului, care este un revoluționar (se îndepărtează de trecut), Leul vrea să rămână legat de familia tradițională. Leul, la fel ca Vărsătorul sunt sedentari, în sensul că nu se îndepărtează de lângă axa timpului, pentru că nu au componente spațiale.

Taurul trăiește în spațul viitor și din acest motiv respinge ideea "unde voi fi mâine", pentru a se întoarce la "unde eram ieri". Poate fi destul de dificil să-l convingi pe un Taur să-și schimbe locul de muncă. Taurul e lent, pentru că nu are nicio posibilitate de a se mișca de-a lungul axei timpului, care pentru el este fixă și dacă aceasta nu s-ar schimba niciodată, pentru el ar fi mai bine.

Scorpionul fuge din trecut și el este cel care face, care aleargă spre celălalt, dar nu prea învață din greșelile din trecut sau nu se gândește la ce se va întâmpla în viitor, pentru că nu are axa timpului.

Uniunile zodiacale de cuplu găsesc în această schemă o confirmare amplă. Vărsătorul, dacă leagă o relație, de exemplu, cu un Leu, va avea lângă el o persoană opusă, care va avea tendințe opuse pe axa timpului, dar cu care se va înțelege în ceea ce privește operațiunile spațiale. Dacă Vărsătorul intră într-o relație cu un Scorpion, iată că cele două caractere vor tinde să compenseze fiecare lipsurile pe care celălalt le are pe axă. Scorpionul se mișcă în a face, în viața de zi cu zi, unde Vărsătorul va proiecta viitorul cu multă meticulozitate. În plus, axa Vărăstor-Leu este o axă perfect feminină (auditivă), pe când axa Taur-Scorpion este cu precădere masculină.

O uniune Vărsător-Scorpion, vede Scorpionul recitând rolul masculin (vizual), lăsând Vărsătorului rolul feminin, indiferent de sexul pe care îl au persoanele în cauză.

Este evident că nu este posibil să obții din tema natală zodiacală informații de tip energetic, ci doar informații spațio-temporale, în legătură cu caracterul subiectului, care va vedea în poziționarea aștrilor doar propria imagine proiectată în exteriorul său.

Nu horoscopul face omul, ci omul este cel care creează poziția astrală când decide să se nască.

Contrariul ar prevedea anihilarea liberului arbitru în fața oricărei previziuni, fie ea chiar și de tipul fizico-cuantico-modernă.

Informațiile energetice pot fi obținute din doi factori importanți, primul dintre care este poziționarea înțeleasă ca fiind apropierea planetei noastre de Soare sau de Lună în momentul nașterii (pentru tema natală) și poziția planetei Pluto, care nu se află pe același plan orbital ca celelalte planete și care, deci, se ridică și se coboară, ocupând mereu planul spațio-temporal, dar într-o poziție mereu diferită de cea a tuturor celorlalte planete, așa cum rezultă din această imagine clară:

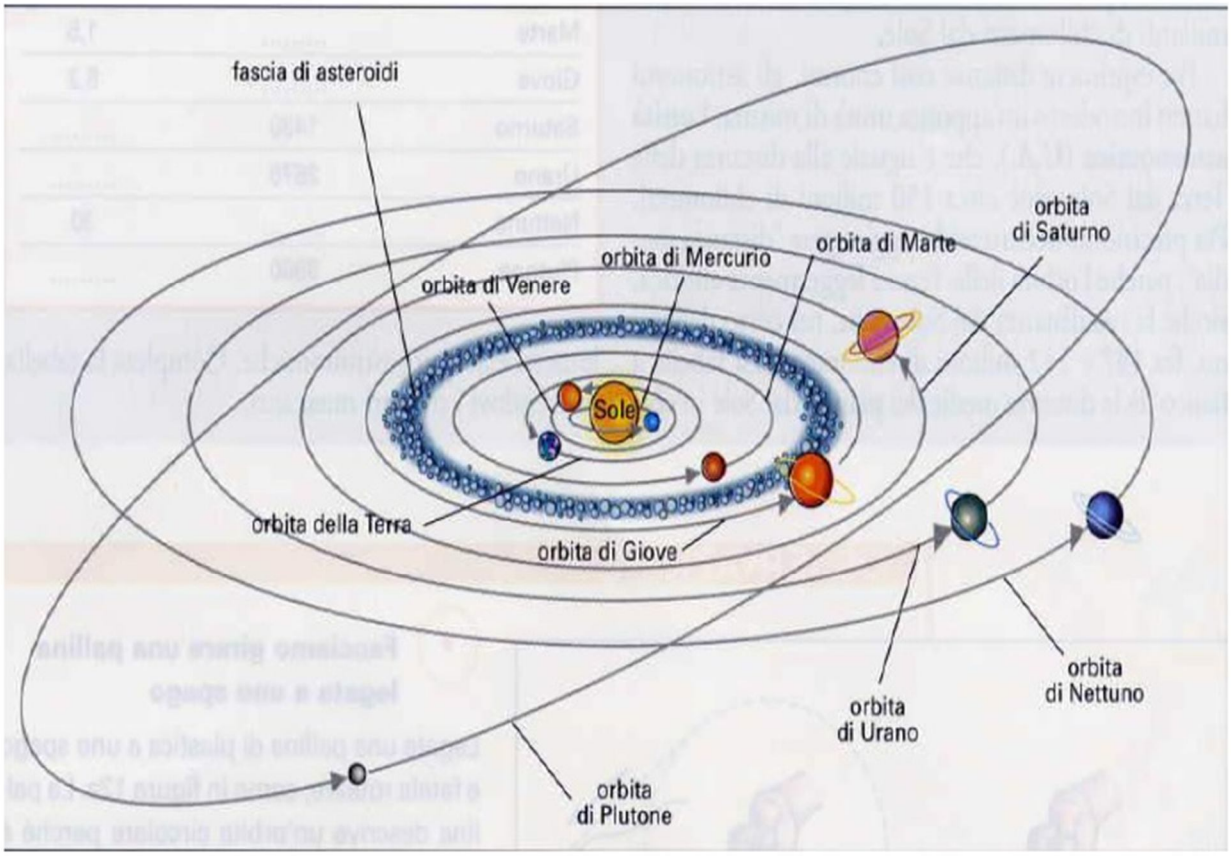

Si Mercur nu se comportă "bine" și poate influența aspectul energetic, ieșind din planul spațio-temporal, chiar dacă într-un mod cu mult mai irelevant.

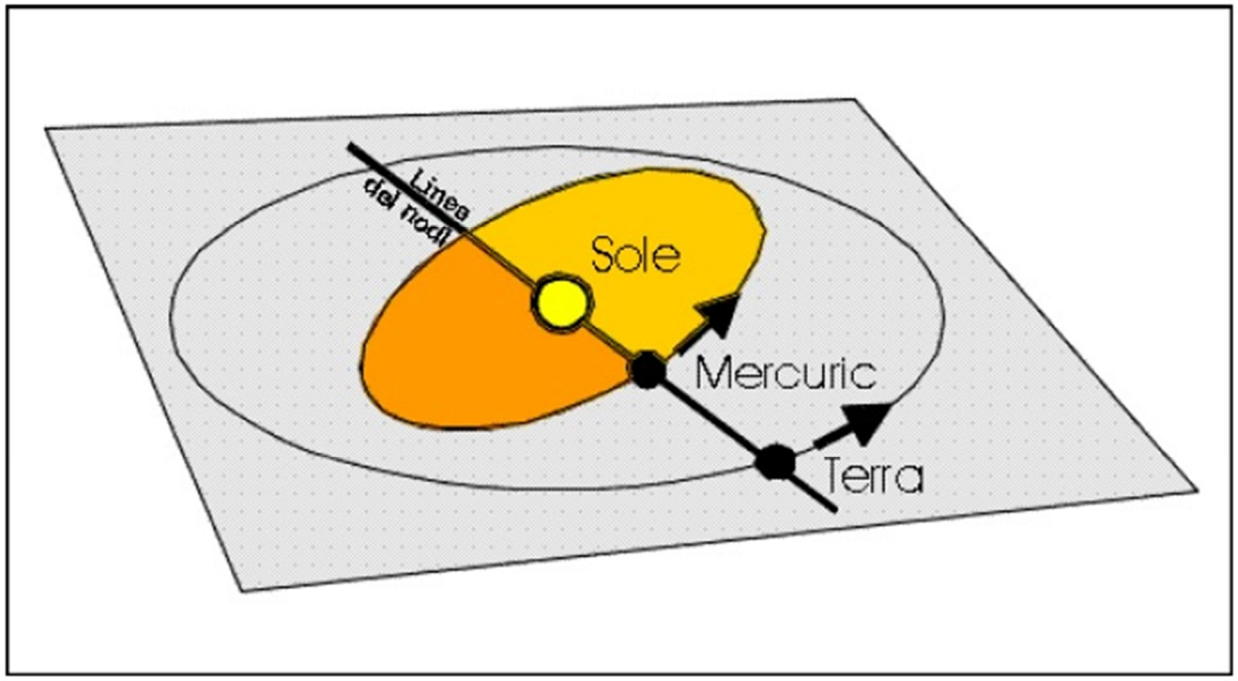

http://www.astrogeo.va.it/astronom/pianeti/mercurio/transit.htm.

Pozițiile planetelor în jurul celor patru cadrane spațio-temporale (lucru care în realitate este luat în considerație, dar într-un mod cu totul eronat) sunt cele care complică totul și mai mult.

Însă nu este sarcina acestui articol cea de a determina toți parametri din tema natală, ci trebuie doar să demonstrăm cum arhetipul zodiacului este în realitate cuprins în Evideon. Concluziile în legătură cu această temă ne conduc la a susține că dacă tema natală are o oarecare validitate simbolico-arhetipică, ca și oglindă a esenței noastre proiectată în exterior, aceasta este aproape mereu interpretată eronat, deoarece cel care practică astrologia nu este conștient de propria natură interioară, fiind clar că în aceste condiții nu are cum să o determine pe cea a celorlalte părți din sine care vin să îl consulte.

Concluzii

În lucrările noastre precedente, și mai ales în Evideon 1 și 2, Eneagrama și în acest articol, am reconstruit adevărata semnificație arhetipică a eneagramei, horoscopului, bioritmului, grafologiei, metacomunicării, interpretarea viselor, concluzionând pe de o parte că toate acestea au o validitate mult mai importantă decât cea pe care știința nu a vrut niciodată să o admită, aceasta fiind o validitate arhetipică universală. Pe de altă parte am evidențiat și că cei care folosesc aceste tehnici, neutilizând o abordare evideonică, pot ajunge la niște concluzii mai degrabă îndepărtate de descrierea virtualității.

Matricea din puncte de lumină, exprimată ca fiind cubul virtualității, constituie o cheie interpretativă universală a oricărui fenomen pe care vrem să-l cercetăm și probabil că reprezintă cea mi modernă cheie interpretativă a Întregului, acesta fiind înțeles ca fiind propria noastră creație.

Și, pentru a încheia această serie de articole, pe care aveți bunătatea să le citiți de ani de zile, aș dori să închei cu o exortație: **nu aveți nevoie să-i întrebați pe ceilalți cine sunteți, fie ei magi, demoni, zei, maeștri autorealizați sau căzuți, medici sau fizicieni cuantici. În interiorul vostru știți foarte bine cine sunteți. Întrebați-vă pe voi înșivă și nu-i investiți pe ceilalți cu o responsabilitate pe care nu o pot avea.**

Mențiuni și note

1. C. Malanga, Evideon, Ed Spazio Interiore, Roma 2014
2. C. Malanga, Evideon 2, Ed. Spazio Interiore, Roma 2015
3. C. Malanga, Evideon 3, di prossima pubblicazione
4. https://alienabductionsblog.files.wordpress.com/2014/03/evideon-3-ita.pdf
5. Malanga, Enneagramma alla sbarra,

6. https://alienabductionsblog.files.wordpress.com/2014/07/enneagramma-alla-sbarra.pdf

7. Nota (1): Numărul calculat de noi pentru a exprima totalitatea fotonilor, care este egal cu $8x10^{60}$ trebuie înțeles ca fiind numărul total de fotoni care există în planul spațio-temporal într-un univers în care spațiul și timpul există. În acest context, acești fotoni, sunt cu toții fotonii cubului care reprezintă octantul nostru universal, indiferent de energia pe care o au. Deci, într-un context evideonic, acești fotoni trebuie așezați la rând pe axa spațiului și pe axa timpului, existând doar axele de spațiu și timp, legate între ele de limitarea vitezei luminii. Într-un context tridimensional, unde axele Evideonului simulează cele trei dimensiuni ale fractalului, se înțelege cum un astfel de număr de fotoni stabilește că circa 10^{30} fotoni sunt legați pe orice axă de spațiu, timp și energie. Cu alte cuvinte, acești fotoni se așează de-a lungul unei figuri tridimensionale cubice doar dacă există a treia axă, cea a energiei, care să aibă o valoare nulă. Dacă o astfel de valoare e nulă, toți fotonii există doar în planul spațio-temporal.

Deci, diferența în cele două abordări, care conduce la două măsuri diferite ale cantității totale de fotoni din univers, depinde de a considera fie că toți fotonii nu au axa verticală, adică nu au masă aparentă, fie de a-i considera ca fiind **nevirtuali**, adică fiind dotați cu masă sau antimasă. În acest caz aceștia se manifestă și pe axa evideonică a energiei potențiale.

8. Nota (2) Fractalul fotonic făcut din fotoni are o caracteristică numerică interesantă. Dacă aplicăm formulei universului numerele exprimate de vectorii oportuni din Evideon, iată că putem să facem imediat două precizări. În primul rând, suma celor trei vectori ai axei energiei multiplicat sau împărțit la orice număr va oferi mereu un număr a cărui sumă a cifrelor care-l compun va da mereu ca rezultat final numărul 9. (de exemplu, 396 x 15 = 5940, unde 5 + 9 + 4 + 0 = 18, unde 1 + 8 = 9).

Amintim că aceste numere sunt reprezentări de vectori, acestea nu pot depăși niciodată valoarea 9 pe motivul conservării energiilor potențiale, dar mai ales nu se poate obține un număr mai mare decât 9, deoarece în geometria evideonică numerele sunt numai 9.

Așadar, reducând sau mărind măsurile fotonului, acest va da mereu un foton care are mereu aceeași energie a fotonului inițial. Asta înseamnă că acest fractal este constituit din cărămizi identice, atât din punct de vedere al formei, cât și în ceea ce privește valorile numerice care, amintim încă o dată, sunt expresia unor vectori geometrici. Dacă fotonul în fizica cuantică poate fi exprimat ca o undă, potențialul acestei unde este oferit de forma undei și nu de mărimea ei, conform calculelor efectuate de Bohm. Asta înseamnă că un singur foton sau toți fotonii din univers au aceeași energie, pentru că în esență sunt un singur lucru.

O a doua observație este legată de faptul că această particularitate care este exclusivă doar pentru numărul 9, dintre toate numerele di univers, este legată și de numerele evideonice care caracterizează axa spațiului și axa timpului, dacă sunt luate împreună. Amintim că axa timpului are valori numerice a căror sumă a cifrelor este mereu egală cu 3, pe când, pentru axa spațiului această valoare este mereu 6. 3 de la timp și 6 de la spațiu trebuie să opereze împreună, pentru ca în fractal aceștia să aibă aceeași geometrie a axei energiilor.
Asta înseamnă că nu există spațiul și timpul, ci spațio-timpul, care este în echilibru matematic cu axa energiilor și totul ne apare în acord cu constatarea că, chiar dacă oamenii de știință încearcă de mult timp să relaționeze spațiul, timpul și energia cu o versiune unică a lucrurilor, până acum nicio teorie nu este capabilă să unifice acești vectori, decât dacă considerăm că energia este eliberată de un câmp spațio-temporal unde două mărimi, de spațiu și de timp, sunt intim legate între ele, lucru care-i determină pe fizicieni să afirme că acestea sunt un "câmp". http://youtu.be/Stw316T0nQg Din acest motiv, dacă se adună valorile cifrelor numerelor corespondente axei energiei (de exemplu 3, 6 și 9) obținem aceeași valoare pe care o obținem adunând celelalte valori pentru timp și spațiu (de exemplu 5, 2 și 8 sau 1, 7 și 4), sumele cărora vor da mereu 9. Asta înseamnă și că energia și spațio-timpul se dezvoltă în fractalul universal cu aceleași proprietăți geometrice, unde spațiul nu poate fi dezvoltat de timp, ci este unul și același lucru cu acesta.
9. Nota (3). Mulți astronomi serioși demonstrează că "cerul" - spațiul "gol" - nu satisface deloc acest principiu, ci acesta ar avea o structură celulară care s-ar repeta cu forme asemănătoare la toate scalele, de la cele mici la cele mari. Așa cum s-a prezentat în Baby Sun Revelation (studii efectuate asupra datelor sondelor WMAP), "vidul" are o geometrie dodecaedrică, definită de H. Poincaré (vârfurile Evideonului sunt 12). Școala franceză este cea care a încercat în diferite ocazii să demonstreze diversitatea substanțială dintre Relativitatea Generală a lui Einstein și cea a lui H. Poincaré, care recunoștea rolul crucial al eterului. O structură asemănătoare face spațiul "gol" o **sală de oglinzi** care reflectă imagini infinite ale aceluiași corp celest. Dacă este așa, magnetosfera solară sau heliosfera, este o cavernă reală și nu platonică în sensul uzual al termenului. Este o bulă magnetică cu o **structură celulară sau fractală**, adică cu "pereți" propagați în spațio-timpul gol, pe care se proiectează "umbrele", așa cum spuneau Palton și Giordano Bruno, numeroasele imagini ale aceluiași corp celest. **Sistemul solar real poate să nu fie cel prezentat de astronomia lui Copernic, ci ar putea fi un video proiectat pe "pereții" cavernei, care multiplică și amplifică un corp unic pe multe oglinzi care umplu spațiul "gol".**
http://fuoridimatrix.blogspot.it/2013/07/caverna-platonica-ritrovata.html

Însă aceasta ar fi descrierea unui fractal holografic!